

Děti v srdci církve

Katecheze Jana Pavla II. při generální audienci 17.8.1994

1. Roli dětí v Církvi nemůžeme zanedbávat. Nemůžeme o nich nemluvit s velikou náklonností. Jsou úsměvem nebe svěřeným zemi. Jsou opravdovými klenoty rodiny i společnosti. Jsou slastí církve. Jsou jako “polní lilie”, o nichž řekl Ježíš, že “ani Šalamoun v celé své nádheře nebyl oděn tak, jako ony” (Mt 6,28-29). Jsou Ježíšovými miláčky: Církev a papež nemohou ve vlastním srdci necítit ozvěny hlubokých citů lásky Kristova srdce.

2. Ježíš projevuje ve svém veřejném životě velkou lásku k dětem. Evangelista Marek dosvědčuje (10,16), že “je bral do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim”. Byla to “jemná a velkodušná láska” (CL, 47), která k němu přitahovala děti i jejich rodiče, o nichž čteme, že “k němu vodili své děti, aby je polaskal” (Mk 10,13). Maličci - jak jsem připomenul v listě Christifideles laici - “jsou výmluvným symbolem a skvělým obrazem těch morálních a duchovních vlastností, které jsou podstatné pro vstup do Božího království a k životu v logice úplného odevzdání se Pánu” (o. 47). Těmito vlastnostmi jsou prostota, upřímnost a přívětivá pokora.

Učedníci jsou povoláni k tomu, aby byli podobni dětem, protože “maličci” jsou těmi, kterým bylo dáno zjevení jakožto dar Otcova zaslíbení (srv. Mt 11,25). Učedníci proto musí přijímat děti stejně jako Ježíše samého: “Kdo přijme jedno z těch dětí v mém jménu, přijímá mne” (Mt 18,5).

Ježíš ze své strany vyznává hlubokou úctu k dětem a varuje: “Dejte pozor, abyste nepohrdali nikým z těchto maličkých. Říkám vám: Jejich andělé v nebi hledí stále na tvář mého nebeského Otce.” A když děti provolávají Ježíšovi v chrámě slávu, “Hosanna Synu Davidovu”. Ježíš hodnotí a ospravedlňuje jejich postoj jako chválu, která je vzdávána Bohu (srv. Mt 21,15-16). Jejich pocta kontrastuje s nevěrou jeho odpůrců.

3. Ježíšova láska a úcta k dětem jsou světlem pro Církev, která napodobuje svého Zakladatele. Ona nemůže nepřijímat děti tak jako je přijímal On.

4. Přítomnost dětí v Církvi je darem také pro nás dospělé. Dává nám lépe pochopit, že křesťanský život je především nezaslouženým darem božské svrchovanosti: “Děti nám připomínají, že misijní plodnost Církve má své živé kořeny nikoli v lidských prostředcích a zásluhách, ale v absolutně nezaslouženém daru Božím” (CL, 47).

A kromě toho děti dávají příklad nevinnosti, která umožňuje znovuodhalit jednoduchost svatosti. Ony skutečně žijí svatostí, která odpovídá jejich věku a tak přispívají ke stavbě Církve.

5. Křesťanská formace dětí, často nedostatečně zajištěná, je pak tím, co Církev pocítuje jako svůj naléhavý úkol. - Jde o jejich formaci ve víře, vyučováním křesťanské nauce, lásce ke všem, k modlitbě, a to podle těch nejlepších tradic křesťanských rodin, pro mnohé z nás nezapomenutelných a stále požehnaných!

Z hlediska psychologického a pedagogického je známo, že dítě přistupuje snadněji a ochotněji k modlitbě, když je k tomu povzbuzováno, jak to dokazují zkušenosti tolika rodičů, vychovatelů, katechistů a přátel. V těchto bodech je třeba se neustále odvolávat na odpovědnost rodiny a školy.

6. Připadá mi, že bude vhodné uzavřít tuto ekleziologickou katechezi, věnovanou “laickému apoštolátu”, jednou pronikavou myšlenkou, již pronesl můj předchůdce svatý Pius X. Když odůvodňoval snížení věkové hranice pro první sv. přijímání, řekl: “Mezi dětmi budou svatí.” A skutečně byli takoví svatí. Avšak my dnes můžeme ještě dodat, že “mezi dětmi budou apoštolové”.

Modleme se, aby se tato předpověď, tato vroucí touha potvrzovala stále více tak, jako se potvrdila ona zmíněná předpověď sv. Pia X.

Myšlenka na neděli

Víra a věrohodnost

Vůči velkým slovům jsme právem nedůvěřiví. Raději se držíme pravidla evangelia: “Po jejich ovoci je poznáte.” Co se neosvědčuje v praxi, zůstává šedou teorií. Zda něčí přesvědčování může někoho přesvědčit, ukáže se později, v okamžiku, kdy velké řeči pomínou a vynoří se otázka: Kdo to udělá? Věřohodnost a jednání mají vnitřní souvislost.

Věřohodnost evangelia je do značné míry věcí křesťanů.

Apoštol Jakub ví, že rozpor mezi vírou a jednáním může přivést k znevážení evangelia. Poukazuje na ránu, která může životně ohrozit církev jako celek. Diagnózu stanoví podle křiklavého případu: Bohatý dostává čestné místo ve společnosti. Chudý musí přihlížet. Je sice hlášáno, že Bůh si vyvolil právě chudé za dědice svého království, tato zvěst však chováním křesťanů hned a účinně pozbývá platnosti. Jistě, tady se podává krajní příběh, který se snad tak doslova nemůže vyskytnout. Ale v polemické nadsázce se věc stává jasná. Každý způsob jednání, který lidi hodnotí podle jejich společenského postavení nebo významu, je nekřesťanský. Nějakými kličkami bychom snad mohli toto jednání ospravedlnit. Ale při pohledu na evangelium platí, že toto tak “normální” jednání není normální.

Křesťanská obec žije ze svobodného a milostiplného vyvolení Božího. proto se její myšlení nesmí pohybovat ve dříve již vyjetých kolejích. Rozdíly mezi lidmi už nemají být rozhodující: tady už neplatí “bohatý nebo chudý”, “vysoký nebo nízký”, “vlivný nebo bezvýznamný”. Kdo se modlí Otčenáš, má vědět, že tím se obec myslí jako bratrstvo. Bratrské chování by se nemělo zaměřovat za pouhou přívětivost, která je snadná tam, kde se lidé příležitostně “potřebují”.

Ale nechme stranou příklad z Jakubova dopisu: je jen příznakem hlubšího zla! Výtka je zaměřena na nevěrohodnost. Zvolený příběh to má jen ilustrovat. Vy nejednáte tak, jak mluvíte! (Mohlo by se např. zpětně říci: po staletí vám nevadila knížecí křesla v kostelích...)

Když je někdo dlouho zaměstnán v jednom podniku, může trpět “podnikovou slepotou”. Nenapadne ho, že si na určité věci, které jiné pohoršují, zvykl. V náboženském životě tomu může být podobně. Pro “zabydleného” je všechno v pořádku. Člověk “zvenku” však utrpí pohoršení. Nevěřohodnost má něco společného s falešnou řečí. Právě v náboženském životě existuje nebezpečí, že člověk klame sám sebe i jiné.

Udělejme zkoušku: Proč nám připadá tak těžké podívat se nezaujatě, jak to u nás skutečně vypadá? Spočívá to v tom, že si neradí přiznáváme, že přece jenom u nás existuje něco, co nesmí být? A že to musí být potlačeno? Evangelium chce hodnověrné svědky, ne svědky za každou cenu, kteří se přizpůsobí požadavkům okolí. Člověk, který přichází zvenčí, uvidí ostřeji, že jsme nakloněni s velkou vynalézavostí spojovat ctnost s dobrým bydlem. Obojí by mohlo - za určitých okolností, každé samo o sobě, být přijatelné. Ale jejich spojení působí fatálně. Mluvíme o potřebě lásky k bližnímu a lidé upozorují, že přitom sami nechceme přijít zkrátka. Mluvíme o dodržování příkázání a nechceme přijít o sladkost zakázaného. Máme kříž na zdi a na rtech a trénujeme přitom svou vynalézavost pro kompromisy místo ryzosti a důslednosti. To vše se neobejde natrvalo bez “slepých skvrn” v životě.

Na jednu takovou “slepu skvrnu” v životě tehdejší obce poukázal Jakubův list. Šlo mu o praxi víry. O to také jde, když kolegové musí říci o někom, kdo je znám jako katolík. To bychom si o něm nepomysleli... Musel to někdo říci také o mně?

-jw-

Svědectví mladých z Medjugorje

Od 30. července do 7. srpna se v Medjugorje konal již druhý Festival mládeže, pořádaný tamními františkány. Z České republiky se ho zúčastnila početná skupina poutníků, kteří přijeli v jedenadvaceti autobusech. Mezi pěti kněžími, kteří české poutníky doprovázeli, byl i Otec Jiří Cajzl z brněnské diecéze. Položili jsme mu několik otázek.

Nejdříve, Otče, jak se dnes cestuje do Medjugorje - všichni víme, že leží v zemi, kde probíhá válka...

Cesta je samozřejmě namáhavá, ale bezpečná. Cestuje se přes Maribor, Záhřeb, Split a Ljubuški. Silnice jsou často ve špatném stavu.

A jak bylo postaráno o poutníky?

Zásobování je bez problémů, vše se dá nakoupit. Většinou ale naši účastníci měli jídlo s sebou. Kdo si přivezl stan, bydlel ve stanu, kdo měl jen spacák, přespával ve velkém stanu na polních lůžkách, někdo spal pod širým nebem a někdo se ubytoval v soukromí. Pokoj stál nejčastěji 8 marek za noc.

Takže vše bylo bez problémů?

Pokud mám mluvit o problémech... Problémem bylo sociální zázemí - záchody a umývárny. Naprosto nestačily pro tisíce účastníků. Vydržet se to ale dalo, i když někdo by mohl říci, že to byla téměř katastrofa.

A jaká byla vlastní náplň festivalu? Jak byl organizován?

Každodenní program začínal v 8 hodin českou (eventuálně slovenskou) mší svatou. Po ní v 9 hod. začínal ve dvou obřích stanech za kostelem program pro všechny účastníky. Tvořily jej hlavně přednášky Otců františkánů, s možností dotazů. Přednášky se překládaly pomocí ampliůnů v každém rohu stanu do jiného jazyka. Otec Petar Ljubičić například hovořil o zpovědi: jak prožívat a chápat svátost smíření, jak se zpovídat a co všechno je hřích. Přednášeli i Otcové Slavko Barbaric, Jozo Zovko a další. Bylo místo i pro setkání s vizionáři a také pro svědectví. O svém životě svědčil německý kněz, který v Medjugorje před sedmi lety získal povolání, nebo dívka, která propadla drogám, homosexualitě a dalším zlům, ale zachránila se a nyní žije ve francouzské Komunitě blahoslavenství. Tato komunita, mimochodem řečeno, byla na festivalu v Medjugorje početně zastoupena, včetně svých členů z České republiky. Tento program trval zhruba do 12 hodin, pak následovala asi do 3 hodin přestávka, kdy se někteří účastníci modlili růženec nebo šli na křížovou cestu na horu Križevac, setkali se s někým, nebo zpívali. Další společný program pokračoval v 15 hodin. Od 18 hodin pokračoval modlitbou růžence, deseti desátků. Jazyky se v každém desátku střídaly, zazněla i hebrejšтина. Na růženec navazovala litanie loretánská v chorvatštině a pak mše svatá, většinou opět jen chorvatsky. Mši svatou doprovázel mezinárodní sbor, na kterém se podstatnou měrou podílela Komunita blahoslavenství. Po mši svaté následovala modlitba: sedmkrát Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha a svěcení předmětů.

Program byl tedy velmi bohatý a ryze duchovní.

Po další přestávce se ještě pokračovalo. Od 22.30 hodin se konala noční adorace na prostranství před kostelem. Vedl ji Otec Slavko Barbaric. Krátkou modlitbu před vystavenou monstrancí střídala vždy chvíle ticha a zpěv. Kněz hovořil vždy o nějakém tématu, řekl několik vět, ty byly přeloženy, potom se sklonil před monstrancí a bylo ticho. Následovala píseň. Hovořilo se například o večerní modlitbě - že jejím smyslem má být uzdravení, léčení a očištění naší duše a našeho srdce. O půlnoci adorace končila požehnáním. Na závěr festivalu, 6. srpna, na svátek proměnění Páně, začal už ve 3 hodiny ráno společný výstup ke kříži na hoře Križevac, kde potom byla v 5 hodin mše svatá.

Co byste řekl závěrem?

Doporučoval bych každému, aby se sám zúčastnil takového setkání a mohl říct, že v Medjugorje prožil osobní zážitek, který je nepřenositelný a nesdělitelný.

Ptal se František Schildberger

Kostel s třemi hvězdičkami

Prohlédl jsem si kostel, významný, s třemi hvězdičkami, jako si prohlížím muzeum anebo nějaký zámek. Teď už vím, kdo ho vystavěl, v které to bylo době, v kterém stavebním slohu, vím také, kdo je tam pohřben. Všechno jsem uviděl, přečetl, fotografoval. Jenže jsem při tom nemyslel na to, že tenhle kostel je Tvůj dům už přes tisíc let. Že se tu celá tisíciletí slaví Tvá oběť, hlásá Tvé slovo, udílejí se svátosti, zní slova díky, nemodlil jsem se, nepoklekl, nerozžal

svíci. Nepoděkoval jsem Ti, že přebýváš mezi lidmi. Pane, odpusť mi, pranic jsem nepochopil! Kolik hvězdiček musel by mít příbytek Boží u jeho lidských dětí?

Kam s nimi jít?

Mladí manželé a jejich dvě děti. Nevěřící, ovšem hledající. Setkávám se s nimi v nemocnici, kde jedno z dětí je nemocné, kladou i otázku po smyslu nemoci, utrpení, života vůbec. Několik týdnů se navštěvujeme, hovoříme o víře, Ježíši, Evangeliu, vysvětluji Desatero, připravuji je k přijetí svátosti smíření a Eucharistie. Půjdou poprvé v životě. Slyšeli o lásce, kterou Bůh nabízí a Církev zprostředkovává, poučení bylo i o křesťanské jednotě, o společném srdci všech, o bratrském společenství křesťanů kolem svého Pána.

Nepřijímají víru jako berličku v těžkých dobách, přijímají nové poznání a touží po novém životě.

Příprava, která probíhala doma u stolu v kuchyni, má být zahájena praxí v životě a společenství. Celá rodina je otevřena a s nadějí očekává nový program svého života.

Je neděle ráno a všichni přicházíme do prázdného kostela, kde za pár minut přistoupí jednotlivě ke svátosti smíření a potom přistoupí ke Sv. přijímání.

Usedají do lavice a v mysli i v srdci probírají ještě poslední detaily před tak závažným vyznáním. Modlí se. Modlím se s nimi, děkuji Bohu, že smím stát u narození nových křesťanů. Děkuji mu za to, že jsem směl být použitý jako nedokonalý nástroj k práci na jejich znovuzrození. V kostele jsme sami, kněz se obléká v sakristii.

Otevírají se vchodové dveře a přichází kdosi na mši svatou. V tomto kostele je mnohonásobně více lavic než věřících. Je to žena středního věku. Přistupuje k nám a zlým, nevybíravým způsobem nás vyháňá z lavice. Odůvodňuje to tím, že právě na tomto místě už sedává třicet roků a hrubě nám vyčítá, že jsme se těžce provinili. Odmítá dalších dvacet lavic v prázdném kostele. Zvyšuje jedovatě hlas.

Odstupujeme i ustupujeme. Moji přátelé stojí jako zkamenělí. Cítím nevyslovenou výčitku, že jsem jim o víře i o společenství věřících lhal. Kdyby to vše vyslovili i nahlas, nedivil bych se a nezlobil. Životní praxe zvítězila opět nad teorií lásky.

Omluvil jsem se jim za tu "zbožnou" ženu, která při mši svaté přistoupila ke svatému přijímání spolu s nimi. Měl jsem odvahu se omluvit, ale neměl odvahu už cokoli dále učit.

Bože, dej, ať náš život není překážkou víry těm, kteří hledají Tvého Syna.

Maxmilián J. Kašparů.

Padl falešný mýtus

Názor, že postoj k potratu určují především finanční poměry rodiny, případně její bytové a zdravotní podmínky, je falešným mýtem. Dokazuje to výzkum polských, německých a švýcarských odborníků zveřejněný v knize "Dla czego aborcja" (Proč potraty), vydané nakladatelstvím ATK ve Varšavě (autorský kolektiv B. Halaczka, K. Ostrowské, F. Höpfingera aj.).

Tým pisatelů od r. 1991 vyslechl tisíce manželských párů i jednotlivců ve Švýcarsku, Německu a v Polsku, zaměřil se především na ženy, které nejméně jednou šly ve svém životě na potrat. Ukázala se překvapující skutečnost: Sociální a hmotné poměry nehrály při rozhodování o tom, jestli jít či nejít na interrupci, skoro žádnou roli. Stejně tak i při formování názoru na morální přípustnost či nepřípustnost potratu. Ačkoliv životní úroveň Polska je nesrovnatelná se Švýcarskem, procentuálně je počet žen, které podstoupily interrupci, zhruba stejný právě tak jako počet občanů, kteří považují potraty za mravně přípustné. Rovněž tak se nedalo určit, které sociální skupiny ve všech třech zkoumaných zemích se více přiklánějí k potratu a které ho naopak ve větší míře odmítají.

Autoři dospívají k závěru, že je to stejné ve všech sociálních vrstvách, aniž by byl patrný u

některé z nich zásadní rozdíl.

Určujícím ve všech třech zemích pro formování názoru na potrat nejsou podle zjištění autorů knihy hmotné a situační podmínky rodiny, ale celková duchovní a mravní atmosféra prostředí, v němž žijí, vytvářená na prvním místě výchovou a masovými sdělovacími prostředky. To jsou rozhodující činitele pro formaci postoje v této otázce.

Autoři tady připomínají obrovskou odpovědnost katolických žurnalistů a Církve jako takové, aby věnovala patřičnou pozornost sdělovacím prostředkům, snažila se je více ovlivnit a proniknout skrze ně do povědomí lidí. Chceme-li změnit proabortivní postoje značné části obyvatelstva Evropy, je nutno vyvinout přinejmenším stejný tlak prostřednictvím masmédií jako ti, kteří potraty propagují - končí jmenovaní autoři svou knihu.

Radomír Malý

O modlitbě ke cti narození Panny Marie,

jak byla zjevena sv. Brigitě a Anně Kateřině Emmerichové

Anna Kateřina vypravuje:

“Měla jsem nejedno zjevení o sv. Brigitě a byla mi zjevena četná poznání, kterých se dostalo této svätici od Panny Marie, o jejím početí a narození. Vzpomínám si ještě, že jí svatá Panna řekla: “Budou-li těhotné ženy oslavovat předvečer svátku jejího narození postem a zbožnou modlitbou devíti zdrávasů ke cti jejího devítiměsíčního prodlévání v lůně mateřském, a budou-li tuto pobožnost opakovat častěji za svého těhotenství a zvláště v předvečer svého slehnutí a přijmou-li při tom nábožně svatě svátosti, přednesu jejich modlitbu Bohu a vyprosím jim šťastný porod i za nejtěžších okolností.”

Mně pak řekla svatá Panna, zjevivši se mi a blížíc se ke mně mezi jiným toto: “Kdo se dnes odpoledne pomodlí ve zbožné lásce devět Zdrávasů ke cti mého devítiměsíčního prodlévání v lůně mateřském a mého narození a tuto pobožnost bude konat po devět dní, ten mi denně podá po devíti květech do kytky, kterou přijmu v nebi a odevzdám ji Nejsvětější Trojici, abych tím vyprosila modlícímu se milosti.”

Anna Kateřina byla pátým dítětem nezámožného sedláka Bernarda Emmericha a jeho choti Anny rozené Hillerové. Narodila se 8. září 1774 v Koesfeldu ve Vestfálsku a zemřela v nedalekém Dulmenu, kde je též pochována.

Možno o ní říci, že byla ustanovena hrází proti racionalismu, jenž se v té době lavinovitě šířil po Evropě.

Od narození jí bylo dáno užívání rozumu a snad největší dar vidění i dar proroctví.

O zaujetí stanoviska věřícího katolického křesťana k soukromým zjevením se sama vyjádřila: Nikdy jsem nevěřila duchovním věcem jinak než jak je zjevil Pán Bůh a skrze katolickou Církev nám přeložil k věření, ať je to napsáno, nebo ne. (Mluví o ústní tradici.)

Tomu, co jsem viděla, nikdy jsem tímto způsobem nevěřila. Dívala jsem se na tyto obrazy, jako se dívám na různé zobrazení jesliček, která zbožně pozoruji, aniž by mě jejich různost rušila a ve všech jsem se klaněla témuž Ježíškovi.

Viděla celé dějiny stvoření a dějiny spásy od stvoření andělů, jejich zkoušky a pád mnohých, stvoření světa, stvoření Adamovo, ráj, vynětí Evy z Adamova boku, jejich pobývání v ráji, jejich pád a vyhnání z ráje, jejich přebývání na zemi, Kaina, Abela, rozmnožení se lidstva a jeho hříchy, potopu světa, Noema, Archu, jeho syna osudy jejich pokolení, obrazy ze života Jobova, Abrahamova, Melchisedova, obrazy ze života Izákova, Jakobova, Josefa egyptského, Mojžíšova a východ Židů z Egypta, zkrátka tato vidění jsou jakýmsi výkladem biblických příběhů. Byly jí ukázány tak, jak jsou ve věčné paměti Stvořitelově, kde je uchováno každé slovo a každý čin jeho tvorů. Zvlášť podrobně popisuje život sv. Jáchyma a Anny, jejich rodiny. Z těchto vypravování byla napsána kniha “Život Panny Marie”.

V posledních letech jejího bolestného života viděla život Pána Ježíše za jeho učitelského působení, jeho přehořké utrpení a smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, viděla obrazy ze

života apoštolů, Panny Marie, jejich královny a Matky Církve, její blaženou smrt a nanebevzetí.

Měla dar poznávání ostatků svatých. Při jejím poznávání se jí zjevovali, viděla události z jejich života a obcovala často s nimi.

Již od nejtělejšího dětství mívala hluboký soucit s nemocnými a aby jim ulehčila, nebo je úplně uzdravila, brala na sebe jejich nemoce. Stejně, ba více ji dojímal osud hříšníků, za něž trpěla, aby jim vyprosila obrácení. Především jí ležel na srdci osud sv. církve. Proto se modlila za kněze, za Sv. otce a pomáhala, kde mohla a kde jí Pán ukázal, jak pomoci.

Dva dny před koncem r. 1812 jí byly vtisknuty za modlitby rány Pána Ježíše na rukou, nohou, v boku i na hlavě po trnové koruně, které jí způsobovaly velká muka a začasť i krvácely. Od té doby přestala jíst a žila jen z přijímání Velebné svátosti. Tento její podivuhodný život byl jejímu nejbližšímu okolí velmi často špatně chápán, křivě, nebo lehkomyšlně posuzován, z čehož pro ni pramenilo další utrpení. 24. září 1818 přišel navštívit Annu Kateřinu básník a spisovatel Klemens Brentano, tenkrát protestant. Poznav ji, byl jí přiveden do katolické Církve, ujal se zapisování jejich zjevení a zůstal u ní až do její smrti. Jednou si postěžovala Anna Kateřina svému nebeskému Ženichu, bylo-li by možno, aby nemusela vypravovat své zjevení, ale Pán Ježíš jí odpověděl: “Tobě byl dán největší dar zjevení. Budou dost dobře zapsána. Přinesou velký užitek a útěchu mnohým duším. Tato zjevení nejsou jen pro tebe.”

Eva Vyskočilová

Rakouský Don Bosco v Rumunsku

Prostituce, prodej drog, zlodějiny - takový je úděl mnoha dětí v Bukurešti a dalších rumunských městech. Komunistus přivedl tuto před válkou nepříliš vyspělou zemi na úroveň rozvojových států, nový management sestávající jako ve všech postkomunistických zemích ze “starých kádřů” a “starých struktur” v této devastaci úspěšně pokračuje.

V takové situaci se objevil v zemi jezuitský páter Georg Sporschill z Rakouska. Koupil devět hektarů pozemků opuštěného kolchozu poblíž města Ploesti, kde zřídil tzv. “dětskou farmu”. Dnes tam stojí deset domů, jsou vidět vzorně obdělávané zahrady a také dílenské provozy. Otec Georg tady soustředil děti ulice především z Bukurešti. Ty zde našly nový domov. Jedná se o mládež už starší, od 13 let výše, která má za sebou nějaká léta školní docházky a je schopna a ochotna pracovat. Pekárna této tzv. “dětské farmy” si už získala ve městě Ploesti svou pověst, o její výrobky je čím dál větší zájem. Na farmě bydlí asi 200 dětí.

Farma však není jedinou aktivitou Otce Georga. Založil humanitární spolek “Concordia”, který zřídil v Bukurešti čtyři domy pro děti ulice a sociální službu na nádraží. Tam nacházejí svůj azyl například čtrnáctileté matky se svými novorozeňaty.

Rakouský týdeník Bildpost uveřejnil ve svém letošním 28. čísle obsáhlou reportáž o pozeňnané činnosti tohoto rakouského kněze, jehož jméno se stává čím dál známější v rumunské společnosti. Rumunská televize vysílala s ním rozhovor, kde padla otázka, co přivedlo tohoto mladého duchovního k této charitativní činnosti. Otec Georg vyprávěl, že se tak stalo v roce 1991 při návštěvě Rumunska, kde byl na bukurešťském severním nádraží obklopen dětmi ulice, které se agresivně dožadovaly nějakých peněz. Neznal rumunsky ani slovo, nevěděl o této zemi téměř nic, přesto ucítil naléhavé vnitřní volání, aby se těmto vyděděncům věnoval. Protože spolupracoval s rakouskou Caritas, předložil jí svůj projekt. Získal podporu, naučil se rumunsky a o rok později již mohl vyjet.

Děti, kterým se věnuje, jsou buď sirotky nebo ještě častěji těmi, které rodiče opustili a zanechali svému osudu, protože se rozhodli emigrovat a hledat obživu na Západě. O náboženství nevědí prakticky vůbec nic. Otec Georg zřizuje ve svých domovech ekumenickou kapli a snaží se navázat kontakt především s pravoslavnými kněžími, neboť velká část těchto dětí byla pokřtěna v pravoslavné církvi. Chce těmto vyděděncům společnosti hlásat Krista spolu s duchovními jejich církve, aby nebyl obviňován z proselytismu, z přetahování pravoslavných na katolickou víru. Rumunští pravoslavní toto oceňují.

Otec Georg na závěr pořadu rumunské televize řekl, že jeho činnost určují dvě slova: Mládež a láska. “Myslím, že jiné výrazové prostředky není nutno hledat...,” poznamenává.

Dodejme ještě, že tuto svou požehnanou práci v pravoslavném prostředí svěřil pod ochranu sv. Cyrila a Metoděje, patronů katolicko-pravoslavného dialogu, světců uctívaných oběma církvemi a zároveň také vzorů bliženské lásky.

R. Malý

Ach, ta modlitba!?

Z Medjugorje nám je doporučeno věnovat modlitbě denně tři hodiny. A slovo Boží je ještě náročnější: “Je třeba stále se modlit a neochabovat” (Lk 18,1); “Stále se radujte, v modlitbách neustávejte” (1 Tes 5,17).

Tak, to abych denně zvládl “ty a ty modlitby...,” ale když mívám tak roztěkané myšlenky, půjde o modlitby, jaké chce Bůh?

“Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě” (Jan 4,24). Jsme na tom jako Filip. Bůh je s námi a my ho neznáme (srv. Jan 14,9). Modlitba nám má být i prostředkem k tomu, abychom ho poznávali. Jako pomůcky k duchovnímu životu, který si řadíme pod slovo modlitba, nám Bůh dává: sám sebe, Písmo svaté a Církev.

Nechtějme tedy používat jen svůj rozum, ale využijme ho k tomu, že s ním půjdeme osvědčenou cestou, která bude vyhovovat jeho schopnostem.

Domnívá-li se kdo, že by pro život modlitby potřeboval rekvalifikaci, nabízí se mu možnost ve formě duchovních cvičení - exercicií. Jsou-li pro něj zrovna teď nedostupné, či by chtěl ještě něco kratšího, může si poučení vzít z některého výroku světce. Avšak i zde je potřeba času na jeho strávení a ke skutečné aplikaci do vlastního života. Když jej přijmeme, bude naše modlitba radostí a radost modlitbou. Za nejvhodnější považují definici modlitby od učitelky církve, sv. Terezie z Avily:

“Modlitba není podle mého mínění nic jiného než prodlévání u přítele, s nímž se často a rádi scházíme, jednoduše jsme u něho, protože jsme si jisti, že nás miluje.”

Čím více přítele milujeme, tím více na něj myslíme, projevujeme mu důvěru a snažíme se mu udělat radost. V takovém našem vztahu k Bohu by to znamenalo vyhoštění náklonnosti k jakémukoliv hříchu, z prostého důvodu - že by v našem srdci nemohlo být pro hřích místo.

Láska nezná nějaké přemáhání v běžném slova smyslu. Láska je pocitována jako touha a její činnost je radostné naplňování této touhy. Kdo pochopí, že ho Bůh bezvýhradně miluje, ten se jakoby chytne těch provázků, o nichž mluví skrze proroka Ozeáš: “Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování” (Oz 11,4). Těmi se nechá přitahovat a protože jimi prochází Boží působení, všechny blokace se uvolňují a mizí. Modlitba je vědomým bytím v Boží přítomnosti.

Kdyby modlitba měla být složitým a náročným stupněm IQ, tak by ji Bůh po nás všech nežádal. Ona je však prostým základním vztahem, odpovídajícím naší přirozenosti a našim potřebám.

Všimněme si základních prvků modlitby, kterou nás Pán Ježíš učí obracet se k Bohu Otcí. Začíná oslovením, jaké je blízké dítěti, přidává nejstručnější adresu a následuje uctívá touha mít Boha se vším všudy kolem sebe. Pak jde o uznání, že co On chce, je nejlepší, a proto i já chci totéž. Mám své potřeby, a tak je na místě žádost o jejich uspokojení. - Za kým jiným bych šel, než za svým ideálním tátou? Jen pro své provinění a velikost autority tatínka, vidívá dítě výhodnější cestu, jít k němu přes maminku. Ta, když prosí s ním, za něco, co si nezasluhuje, přičiňuje se o jisté vyslyšení.

Vraťme se však ke zbývajícím prvkům vzorové modlitby z pozice dítěte. I to “jako já”, které je v této modlitby, odpovídá prosté dětské hrdosti na přátelskou úmluvu s tátou, v níž se dovolává jeho vlastnosti, kterou si bere za svou - “odpusť... jako já odpouštím”. Poslední prosba pak vyjadřuje důvěru v jeho moc.

Učí-li Ježíš modlitbě nebo říká-li: “Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti” (Mt 18,3), je

to v podstatě stejné. Oboje je podmínkou pro vstup do Božího království, podstatou obojího je též vztah k Bohu a čisté srdce dítěte je vzorem srdce schopného modlit se s Ježíšem.

Mnohé dítě je stále, alespoň podvědomě, i když si hraje, ve svém srdci spojeno s mámou a tátou. To, že by bylo mimo dosah jejich lásky, si nedovede představit a pokud u něj vznikne takový pocit z toho, že je třeba nevidí, pocit, že se ztratilo, už svoji energii soustřeďuje k návratu. Tlukot srdce se zvýší a dokonale se utiší jen v objetí milujícího rodiče.

Tak to je další pohled na stav modlitby, jaký odpovídá Božímu požadavku. Ale ať je obrazem vztah lásky k příteli, jímž jsem milován, nebo dítěte k rodičům, vždy jde při modlitbě o stav vědomí Boží přítomnosti, který máme potřebu doplňovat důvěrným rozhovorem. V něm dochází k oslovování, k chválení Boha i k prosbám, jejichž podnětem je láska a proto v tomto důvěrném vztahu nemůže chybět ani děkování. Vše je přirozené a prosté uspokojování nejzákladnějších potřeb. Odmítání těchto potřeb vede k tragickým důsledkům, a proto Ježíš říká: nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království.

V poselství z Litmanové 3. července 1994 Panna Maria říká: “Moje drahé děti. Miluji vás! A prosím - změňte svůj život! Slyšte hlas své Matky... Ježíš je ve vás! Bůh je ve vás! Nežijte tak, že si nevšímáte velké péče, která je o každého jednoho z vás. Nežijte jako ti, co vidí, a přece jsou slepí, jako ti, co slyší, a přece jsou hluchí! Bůh je zde...!”

Vedle tohoto poselství si připomeňme některá slova Panny Marie, která se týkají života modlitby, řečená v Medjugorji 25.7.1989: “Drahé děti! Dnes vás zvu k obnově srdce. Otevřete se Bohu a odevzdejte mu všechny svoje těžkosti a kříže, aby Bůh vás přetvořil v radost... nemůžete se otevřít Bohu, nemodlíte-li se... svobodně jako děti Boží dejte Bohu svůj čas.”

Modlitebním skupinám zde řekla 5. března 1987:

“Drahé děti! Jak veliká je síla modlitby! Jak veliká je síla lásky! Kdybyste jen udělali tu zkušenost, opravdu byste nepřestávali se modlit a milovat. Vy, drahé děti, máte velikou šanci poznat to, vždyť Bůh vám dal mnoho. Potřebujete jen natáhnout ruku a otevřít srdce. To není těžké pro toho, kdo miluje Ježíše a kdo ho chce opravdu následovat.”

Nejde zde o nic jiného než zhodnotit svůj vztah k Bohu a udělat rozhodnutí, jak odpovědět na nabídku Boží lásky. Ne slova, ale skutky musí svědčit o tom, zda jsme se rozhodli pro Ježíše. Kdo pochopil tyto řádky, mohl by cítit vděčnost za to, že se může modlit, za to, že Bůh si jej zvolil za svého přítele a vděčně přijme i ten velký dar, který je nám dán v Matce Boží, aby jako matka nám pomáhala na naší cestě k Bohu.

Jsmo nedokonalí a chybuji, a protože Bůh nás bere, jací jsme, dává nám Pannu Marii, aby nám pomáhala stávat se takovými, jakými máme být a jakými potřebujeme být pro vstup do Božího království.

Jan Chlumský

Ke svatořečení bl. Zdislavy

Bratři a sestry a všichni ctitelé patronky rodin blažené paní Zdislavy.

Příložený dopis zaslal generální postulátor P. Innocenzo Venchi OP apoštolskému nunciovi G. Coppovi, pražskému arcib. M. Vlkovi, litom. bisk. Jos. Kouklovi, provinciálovi OP D. Dukovi, Mons. Jar. Němcovi a mně, abychom vyzvali věřící, rodiny a kněze našeho národa k naléhavým prosbám o zázrak na přímluvu bl. Zdislavy, požadovaný k její kanonizaci, kterou by Sv. otec velice rád uskutečnil spolu s kanonizací bl. Jana Sarkandra.

Děkuji vám všem za váš zájem a spolupráci, modlitby a oběti, organizování poutí, doporučování úcty patronky rodin ve farnostech, informace o vyslyšení, za postulační listiny, podpisovou akci v roce 1991, za upozornění, co sděluje denní tisk, rozhlas, televize, film a divadla, kde se co dělá pro svatořečení, za nepřetržité zdislavské novény, posty, sebezapření a milodary. Tím vším jste dopomohli k vytouženému papežskému prohlášení - dekretu o heroických ctnostech bl. paní Zdislavy, který byl schválen Sv. otcem v sobotu 2. července 1994. Polovina svatozáře paní Zdislavy už je tím zajištěna. Generální postulátor P. Innocenzo Venchi

poděkoval po uznání dekretu rozradostněnému Svatému otci jménem veškerého Božího lidu v naší zemi.

Všichni naši biskupové spolu s ap. nunciem G. Coppou stojí za Sv. otcem a přejí si, aby s bl. Janem Sarkandrem byla svatořečena zároveň patronka rodin bl. Zdislava z Lemberka zvláště nyní, kdy se pod vlivem sekulárního liberalismu stále útočí po celém světě na křesťanský pojem rodiny, a kdy naši arcipastýři mohou očekávat nadějný dorost kněžský, řeholní a civilní jen z dobrých a posvěcených rodin.

Ted' právě v Mezinárodním roce rodiny máme všichni jedinečnou příležitost uprosit Boha, aby zázračným znamením zpečetil svatost patronky rodin blažené paní Zdislavy, a tak se zasloužit o dotvoření celé svatozáře čili o kanonizaci patronky rodin k plné radosti Svatého otce Jana Pavla II. a všech dobrých rodin světa.

Zapojme se hned do spolupráce, do modlitebního útoku na nebe. Svatý otec již letos blahořečil dvě italské matky a manželky a jako třetí chce svatořečit českou manželku a matku.

Plánuje-li Svatý otec kanonizaci blahoslaveného Jana Sarkandra u nás na měsíc květen-červen 1995, pak každá minuta je drahá a třeba ji naplno využít!

Přikládám trojlístek pěti modliteb s vyobrazením vzorné křesťanské rodiny pana Havla a paní Zdislavy s dětmi Havlem, Markétou, Jaroslavem a Zdislavem ke konání nepřetržité zdislavské novény. Všem denně žehnám posv. ostatky bl. Zdislavy a všechny zahrnuji do mementa při oběti mše svaté. Již napřed vám děkuji za obětavou pomoc a těším se na vaše radostné zprávy a úspěchy.

P. Ambrož M. Svatoš OP
vicepostulátor
Dolní Česká 1
669 02 Znojmo

Řím 3. července 1994

*Vaše Excellence, Důstojní Otcové,
včera uznal Sv. otec hrdinské ctnosti bl. Zdislavy z Lemberka a nařídil, aby kongregace pro svatořečení vydala o tom dekret.*

Jakmile bude uveřejněn, pošlu Vám ho. Je v něm představena postava blahoslavené a je tam uvedena historie její kauzy, až do uznání ctností.

Po přečtení dekretu jsem promluvil se Sv. otcem a poděkoval jsem mu jménem Církve v Čechách a na Moravě. Papež projevil velikou radost a v souvislosti s blízkou kanonizací bl. Sarkandera mi řekl, že i "blahoslavenou Zdislavu je třeba kanonizovat".

Nyní tedy, po skončení období procedur pro schválení ctností, je nutné předložit zázrak, požadovaný kanonickými předpisy.

Proto se odvolávám na dopis, který jsem Vám zaslal 4. května 1994.

Kongregace pro svatořečení vzala při úsudku o ctnostech v úvahu pastorační význam mateřského poselství blahoslavené Zdislavy pro její národ. Modlíme se a přejeme si, aby táž kongregace měla možnost prozkoumat zázrak pro dovršení kauzy.

Srdečně pozdravuji a jsem Vám oddaný

*P. Innocenzo Venchi, OP
generální postulátor*

Poselství Gospy v Medžugorje

Z podnětu kardinála Tomáška vyšel jako příloha olomouckých Acta curiae tento článek
Víra

Prosba o skutečnou hlubokou víru je hlavním poselstvím Gospy. Vždyť vírou se člověk stává účastným Božího života. Právě víra je to, co tolik lidí v současné době ztratilo. Víra přestala utvářet jejich každodenní život. Tím se dostal do krize nejen člověk, ale celý svět.

Nevěrou se člověk vzdálil Bohu a mnoho ztratil. Mnoho ztratil ze své síly, přimkl k sobě mnohá zla, ztratil smysl života a vydal v pochybnost i svou budoucnost. Proto přišla Gospa, aby připomněla člověku, že Bůh je život a jeho láska trvá.

Vtělené Boží Slovo - Kristus - je adresováno každému člověku a každý člověk na ně musí odpovědět. Jelikož v Božím Slově se zjevuje a nabízí sám Bůh, správnou odpovědí je zase naprosté odevzdání se celého člověka. Jako Boží Slovo není jen nějakou zprávou o Bohu a člověku, ale sám vtělený Bůh - tak také lidská odpověď nemůže být jen odpovědí rozumu, ale celého člověka.

Víra znamená vyjít ze sebe a darovat se cele Bohu, být s Ním v jednotě a v této jednotě najít sebe - celého a naplněného. Víra se totiž neměří vztahem k nějaké nauce či její dokonalosti, ale přímo vztahem ke Kristu.

Modlitba

Stejně jako o hloubce víry, hovoří Gospa často také o potřebě modlitby. V současné době je půst stejně jako modlitba odsunován do pozadí. Gospa sama ukázala dětem, kolik je na světě věřících, kteří se nikdy nemodlí. Žádala děti, aby pozvaly svět k modlitbě. Na dotaz jednoho faráře, zda by bylo prospěšné založit v jeho farnosti modlitební skupinu, odpověděla: "Ano, a nejen ve vaší farnosti, ale ve všech farnostech."

V dnešním světě se mnozí křesťané domnívají, že nejužitečnější je modlit se takzvaně životem. Někteří mají pocit, že modlitba je nedůstojná moderního člověka, jako by oslabovala jeho vlastní vůli. Smysl modlitby však spočívá v tom, že člověk je stvoření a Bůh je Stvořitel. Bez modlitby by se víra stala snadno pouhou teorií. Člověku je třeba dialogu s Bohem. Jinak by jeho víra uvadla, stala se jalovou a nakonec by se úplně ztratila. Nejen osobní modlitba je důležitá, ale i společná, v níž člověk neříká: Já v tebe věřím, ale my v tebe věříme. Společná modlitba pomáhá posilovat církvi její jednotu.

Ve svém druhém zjevení 25. června 1981 doporučila Gospa dětem, aby se modlily každý den Vyznání víry a sedmkrát Otčenáš, Zdrávas Maria a Sláva Otcí. Tato modlitba vychází z tradic chorvatského národa. Bylo by však omylem domnívat se, že Gospa požaduje pouze tyto modlitby. Vyzývá k modlení všech modliteb církve, růžence a jiných. Řekla doslova, že každá modlitba je Bohu drahá.

Obrácení

V mnohých křesťanech Bůh jakoby zemřel. Mnozí plní své náboženské povinnosti jen ze zvyku. Křesťané by však měli být viditelným znakem víry pro nevěřící. Obrátit se a činit pokání je dnes potřeba víc než kdy jindy - říká Gospa.

Nikdo není z této potřeby vyňat, neexistuje nikdo, kdo nemá zapotřebí obrácení. Současné zlo ze světa nezmizí žádným zbožným přáním a ještě méně frázemi. Hřích světa je nejreálnější skutečnost, které se lidstvo nemůže zbavit bez opravdového obrácení. Pravým obrácením je čisté srdce, z jehož nečistoty přichází na svět všechno sobectví, sebeláska, lež, násilí i války.

Ale akt obrácení musí člověk udělat sám, v tom ho Bůh nemůže ani zastoupit, ani k němu donutit. Je to svobodný osobní čin, při kterém se člověk s plnou zodpovědností smiřuje s Bohem, se světem, s lidmi. U Boha neexistuje odepsání. Každý má stejnou šanci.

7. prosince, v předvečer svátku Neposkvrněného Početí, když Gospa pohlížela na lidi, kteří se v Medžugorje modlí a postí, řekla: "Svět se začíná obracet, ale ještě ne celý." Následujícího dne čekaly děti na Gospu svátečně naladěnou, ta však přišla velmi vážná, poklekla s rozpjatýma rukama a modlila se: "Můj milovaný Synu, odpusť, prosím tě, lidstvu těžké hříchy, kterými tě uráží."

Modlila se dlouho a řekla pak dětem, že se každý den modlívá na Křiževaci před betonovým křížem k svému Synu, aby odpustil světu jeho hříchy. (Kříž, vysoký 10 metrů, postavili na popud bratra Bernardina věřící z Medžugorje r. 1933 na paměť 1900. výročí od Kristovy smrti. Materiál na stavbu lidé vynosili na horu Šipovec - nynější Křiževac. Na kříži je napsáno: "Ježíši Kriste, Vykupiteli lidstva, na znamení své víry, lásky a naděje, Ježíši, vysvobď nás od každého zla.")

Řeholní sestra, která udržuje úzký kontakt s Mirjanou, sdělila: “Gospa mi řekla, že nadešel čas, kdy je ďáblu dovoleno působit plnou silou a mocí. Tato doba je ďáblová doba. Jedině modlitbou a pokáním se může klást ďáblu účinný odpor, a to ve chvílích pokušení, to je velmi důležité. Je třeba se modlit za sebe navzájem, beze strachu a s velkou důvěrou.”

Půst

Gospa vyzývá také k postu. Tato výzva možná mnohé překvapí, i když praxe postu existuje v církvi od nepaměti. O postu se mluví v Písmu svatém a Kristus sám se postil. I Kristova církev dříve Ježíše v postu následovala, teprve v poslední době se od postní praxe ustupuje.

A nyní je tu Gospa, která na půst znovu upozorňuje a doporučuje jej (nikoli přikazuje). Důvody Gospiny prosby o půst je třeba vidět v kontextu dnešní doby a jejích dalších proseb, především výzvy k opravdové víře.

Půst jako mučení a zdržování se od jídla a pití za účelem trýznění je ryze pohanský zvyk a názor na půst. Vždyť Bůh stvořil pro člověka jídlo pro získání potřebné energie k životu. Skutečný užitek postu tkví v jeho službě posílení víry. Je prostředkem, kterým člověk ověřuje a posiluje schopnost sebeovládání. Půst člověku umožňuje poznat, zda jeho oddání se Bohu je upřímné a skutečné. V tom se totiž člověk může velmi snadno mýlit. Není-li člověk pánem sama sebe, nemůže se odevzdat Bohu. Kdo je otrokem, není sám sebou. Člověk neotročí jen hříchu, ale i zneužíváním svých potřeb a hmotných přebytků. Nebezpečí zneužívání této lidské potřeby není ani tak v závažnosti, jako v tom, že se tak často opakuje (denně). Půst otvírá člověku možnosti svobodně se darovat Bohu i bližním ve víře a lásce. Zároveň půst drží pod kontrolou sklon a zneužívání dalších poskytování dober. S postem fyzickým přichází postupně i celkové psychologické naladění k sebezáporu, úcta k potřebám druhých, omezování potřeb vlastních. Nejde tedy pouze o to, zdržet se jídla, jako odepřením svých potřeb otevřít prostor pro druhého.

Páteční půst o chlebě a vodě, o němž Gospa ve zjevení prosí, má podle jejího vyjádření velkou hodnotu, nezaměnitelnou s čímkoliv jiným, například se skutkem milosrdenství. O silvestrovském večeru se děti ptaly, jaké poselství chce Gospa sdělit světu, a ona odpověděla: “Co možná nejvíce modlitby a postu.” Modlitbou a postem zabráním válkám - řekla doslova.

Mír

Prosba o mír je jakoby motivem zjevení. Písmena tohoto slova se objevila na obloze, Gospa sama se představila jako Královna míru.

V dnešním světě slovo mír je snad nejčastěji užívaným slovem, běžně používaným v každém politickém projevu. Je to Boží mír, nikoliv jen opak války. Při uskutečňování Božího míru v člověku není člověk pouhým pasivním divákem, ale aktivním spolutvůrcem. Teprve člověk v míru s Bohem může být v míru s ostatním světem. Mír je společné dobro a jeho uskutečňování je povinností všech lidí. Nejde o mír za každou cenu, o násilné prosazování míru, které je další válkou. Dokud nezmizí z lidských srdcí závist, sobectví a nepřátelství, žádná mírová deklarace nezaručí skutečný mír ve světě.

Proto prosba o mír je prosbou obrácení.

Arcibiskupství olomoucké,
Olomouc, Wurmova 9,
dne 7.11.1984

Z myšlenek ct. Martina Středy

** Nevměšuj se do drobných povinností a prací svých podřízených.*

** Nehoň se, abys ihned odpovídal na každé psaní, abys všechno udělal a obstaral. Plně využij vyhrazenou pracovní dobu; co se neudělá první den, udělá se druhý nebo třetí.*

** V jakýchkoliv pokušeních, nedokonalostech nebo těžších poklescích se snaž, abys co nejdříve našel duševní pokoj. Nikdy si příliš nestěžuj na to trápení, nýbrž i v tom se podříd' Boží vůli. I když Bůh nechce hřích, dopouští jej, aby potrestal druhý hřích, aby ztrestal pýchu, aby nás více pokořil, abychom měli soucit s jinými hříšníky; a tak to i ty trpělivě snášej!*

** Jestliže ses ke své škodě nebo hanbě zmýlil, nermuť se ani se nevzrušuj; kéž je ti útěchou, že tím nebyl Bůh uražen. Vždyť nás nemá zarmucovat nic než to, co uráží Boha...*

Mariánská měsíční příloha Světla - týdeníku Matice cyrilometodějské

IX/94 Fatima

Máte zájem o Fatimu?

Pod tímto názvem se nemyslí úžasné duchovní centrum milostí v portugalské Fatimě, ale stejnojmenná měsíční příloha našeho "Světla". Jistě jste si všimli, že v poslední době vychází měsíční příloha Fatimského apoštolátu jen na jednom listě o dvou stránkách. Není to proto, že by národní centrum apoštolátu z Třebíče mělo nedostatek potřebného duchovního a formačního materiálu, nebo snad klesl zájem o Fatimský apoštolát Mariina Neposkvrněného Srdce. Opak je pravdou. Problém tkví v tom, že pro Matici cyrilometodějskou, která je vydavatelem "Světla", je mariánská příloha dalším finančním zatížením, které si Matice již nemůže dovolit.

Proto již nyní vychází příloha Fatimského apoštolátu jen omezeně a není jisté, bude-li vůbec ve "Světle" vycházet. Proto je třeba, abyste se nyní projevíte Vy, milí čtenáři, kteří jste se již setkali s posláním celosvětového hnutí Fatimského apoštolátu, třeba právě na duchovní obnově v Třebíči, či při misijních evangelizačních pořadech FA, které koná P. Pavel Dokládala, děkan a vikář z Třebíče. Nyní je opravdu naprosto nutné, aby každý z Vás, kdo o "Fatimu" stojí a chce být takto spojen s tímto mariánským hnutím, napsal dopis či pozdrav se svou adresou na národní centrum apoštolátu do Třebíče, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč, nebo zatelefonoval, že má zájem o tento měsíčník na tel. č. 0618/21098 nebo 5522, což jsou i čísla záznamníků a tel. č. 552 i faxu.

Podle Vašeho zájmu rozhodneme, zda bude Fatimský apoštolát dále sloužit a vyvíjet svou činnost jako odpověď na výzvy a volání Panny Marie a to nejenom z Fatimy.

Tentokrát opravdu doporučujeme - nepřehlédněte tuto výzvu a připomeňte i ostatním, aby rozhodnutí o "Fatimě" neztroskotalo na záplavě informací a lidském opomenutí.

P. Pavel Dokládala, děkan a vikář trebičský

Medžugorje: Světový festival mládeže

odjezd 30.7., návrat 7.8.

Kam to jedete? Do Bosny? Vemte si neprůstřelnou vestu!

- Jó, tu máme. (A tu nejkvalitnější. Mateřský ochranný plášť Panny Marie.)

Na cestě nás provází kazeta chorvatského zpěváka, věnovaná Medžugorje. Do hudby, která táhne srdce k Panně Marii do Medžugorje, říká v několika jazycích stejný text: "Léta Páně 1981 se 6 malým dětem v městečku Medžugorje zjevila Panna Maria. Od té doby přišlo na toto místo milióny poutníků. A já chci všechny tyto své písně věnovat všem lidem dobré vůle, s jediným přáním, aby se celému světu staly poselstvím lásky a míru.

Noční zastávka u domu na samotě. Odbíháme od autobusu do blízkého lesíka. Najednou se do člověka vkrádá hrůza. Hlavou bleskne myšlenka: Ten dům, s tím není něco v pořádku. Je s ním něco velmi v nepořádku. Je rozstřílený, opuštěný, okna vybouraná, dveře vyvrácené. Válka. Nemáme strach, jen obrovskou lítost nad tím, co je schopen udělat člověk člověku. U domu nacházíme rozházené papíry a na nich dětskou rukou namalované berušky.

Už bydlíme a Medžugorje je jako rozpálená pec. Ale co na tom. Je tu spousta nádherných lidí, neúnavný dr. Barbarič, bráškové a sestřičky z komunity Blahoslavenství, kteří se starají o zpěvy, sympatický a všem milý Olivier, rozjásaná a věčně rozesmátá Jael a další. A hlavně je tu ale náš Pán a naše Maminka. Cítíme je tady tak blízko a stále. Začíná náročný program, končíme až o půlnoci. Každý den. A ráno vždycky v 8 h čeká mše sv.

Mirjana. Přišla za námi rovnou ze setkání s Pannou Marií, protože bylo zrovna 2. dne v

měsíci, a to se spolu vždycky modlí za nevěřící. Omlouvá se, že ještě není zcela na zemi. Vypráví nám, jak se její tříletá dcera Maria modlí k Pánu Ježíši: "Pojď ke mně, ty můj synku!"

Večerní mše sv. Káže otec Zovko. Mluví o Mostaru, městě mostů, které lidi zbourali. Není asi jediný. A tak bourají i mosty k Bohu. Káže tak, že se otřásají hory kolem. Otřesou se taky lidská srdce?

Cesta z Križevacu. S námi jde skupina chorvatských a bosenských žen s dětmi. Ženy mají krásné bosenské kroje a velké, těžké životní kříže. Mluvíme s Mariou, jednou z nich. Nese dolů svého 7letého syna, epileptika. Má tři děti, její nejmladší roční holčičku táta nikdy neviděl. Po válečném zranění je slepý. Ženy s dětmi byly vystěhovány do vesnice nedaleko Medžugorje, muži zůstali v Sarajevu.

Noční adorace. Rozjímání otce Barbariče střídá ticho a něžné písně. Do toho zaznívá nedaleká hudba z diskotéky. Téměř každý večer slyšíme střelbu. Tak blízko jsou válce, ví, že se tu modlí. Ale raději strkají hlavu do písku, a dělají, jakoby se nic nedělo.

Pátek. Oslava narozenin Panny Marie. Bílá socha před kostelem je zasypána květy. Panna Maria je šťastná, během večerního programu (festival písní Panně Marii) je mimořádné zjevení na Podbrdu. V 1 hodinu v noci jdeme na Križevac, modlíme se křížovou cestu, v 5 h je mše sv. a během ní vychází sluníčko. Ten týden byl strašně krátký. Přes všechny oběti a útrapy spojené s vedrem a náročností programu chtějí všichni buď zůstat nebo brzy přijet znovu.

Odjezd. Sbohem, požehnané Medžugorje, válkou nepoškozené. Jsou zde soustředění uprchlíci z postižených oblastí, je tu centrum UNICEFU, UNPROFORU, různých dalších organizací a lidí.

Počítají s dalším kolem válečného konfliktu, prý na podzim.

Tak se připravují. Na zpáteční cestě projíždíme zbořenými, opuštěnými, rozstřílenými vesnicemi. Chudák Panna Maria. "Děťátka..." tolik lásky, tolik trpělivosti. 13 let. Jak dlouho ještě může trvat tento čas milostí? Stihneme to?...

"Modlete se, modlete se, modlete se. Děkuji Vám, že jste přijaly mou výzvu, děťátka."

Mariiny děti v Třebíči

Již jsme informovali o mariánském setkání při duchovní obnově v Třebíči ve dnech 1.-2.10.1994. Na toto výroční setkání, které se koná v centru Fatimského apoštolátu v Třebíči (mj. také proto, že je přibližně uprostřed České republiky s dobrým vlakovým a autobusovým spojením), jsou pozváni představitelé i jednotliví členové i dalších mariánských hnutí - Rytíři Neposkvrněné, Mariiny legie, Schönstattské hnutí, MKH, Miles Jesu aj. Za známé mariánské nakladatelství Verite přislíbil účast i RNDr. ing. František Mráček, CSc. z Prahy.

Už nyní je v Třebíči nahlášena účast mimořádných autobusů, které vypravují mariánská hnutí z různých částí naší vlasti. Nemůžeme je zde všechny vyjmenovávat, proto Vás prosíme, informujte se ve svém okolí, nebo přijďte sami i v menších skupinách auty, či využijte dobrého vlakového, nebo autobusového spojení z Jihlavy a Brna.

Zahájení je na I. mariánskou sobotu 1.10.1994 v 9.30 h mši sv. přímo ve městě, v kostele sv. Martina a vlastní formační přednášky s diskusí budou zahájeny ve velkých sálech Fóra a Národního domu (oba velké sály sousedí s kostelem) - v 11 h. Přednášky se budou týkat velmi závažného tématu: "Co svým dětem připomíná Panna Maria a co od nás katolíků očekává Ježíš na konci II. tisíciletí." O velké poslední přestávce bude pro všechny nachystáno občerstvení. První den vyvrcholí modlitebně ve velkém mariánském večeřadle v duchovním centru vikariátu na mariánském poutním místě Přibyslavice (večeřadlo, mše sv., modlitby za uzdravení).

V neděli 2.10. budeme dopoledne po ranní mši sv. pokračovat v naprosto konkrétních otázkách už jako příprava k CEPu (Kolokviu evropských farností) - co máme a můžeme dělat. Mnozí si uvědomují v tomto roce desetiletí svou odpovědnost. Potřebujeme duchovní povzbuzení, ale také usměrnění.

Z účastenského poplatku 50,- Kč (který posíláte na běžné složence typu C s uvedením své

adresy, která je i přihláškou), připravíme i nedělní oběd pro všechny účastníky. Kdo pošle složenkou 100,- Kč, bude to automaticky znamenat, že žádá zajistit ubytování. Strava je v poplatku také zahrnuta.

V neděli odpoledne bude možné si odpočinout při zábavném programu a jarmarku před kostelem, nebo v kostele či sále se seznámit se závažnými otázkami doby - New Age, moderní hudba a její vliv na mládež, úskalí fundamentalismu a modernismu.

Kdo bude moci zůstat až do večera, tak s námi může prožít duchovní modlitební zakončení obnovy tradiční mariázelskou pobožností se mší sv. a světelným mariánským průvodem. Pro vlastní formaci však budou nejpodstatnější přednášky s diskusí v sobotu od 11.00 do 15.30 h a pak praktické závěry z nedělního dopoledne.

Uvádíme alespoň několik hlavních zvláštních autobusů s kontaktními adresami, kde je možné se ještě urychleně hlásit na dopravu do Třebíče a zpět:

1) Praha - od sv. Ignáce na Karlově nám. - odjezd 1.10. v 6.00 h, s ubytováním. Manželé Adámkovi, Benediktská 2, 110 00 Praha 1, te. 02/2679762 nebo přímo u Milady Chládkové na tel. č. 02/8584017.

2) Brno - ze Starého Brna od kostela - Fatima, Šeříkova 36, 636 00 Brno, tel. 05/41220986.

3) Šlapanice u Brna - v sakristii kostela u vedoucího apoštolátu pana Jiřího Kotulana, bytem Lidická ul., 664 51 Šlapanice.

4) Ostrava - prof. Zdeněk Rutta, Husarova 64 A, 700 30 Ostrava Výškovice (u kaple), v nouzi telefonicky na č. Anny Ruttové 069/353109 - od 7.30 do 12.00 h v prac. dny.

5) Třinec - Vendryně - Anna Ciencialová, 739 94 Vendryně 581 (pojede více autobusů i z okolí Jablunkova - např. z Bukovce, z Domaslavic).

Mariánské hnutí mládeže, František Skřížala, 739 38 D. Domaslavice 208.

6) Přerov - ved. apoštolátu Alena Cedidlová, gen. Janouška 29, 750 00 Přerov. Možnost přihlásit se bude také v pátek 9.9. v 19.30 h v Přerově, kde v místním kině uvede P. Dokládál misijní evangelizační pořad FA.

7) Kyjov - Marie Strašilová, Kniha, Masarykovo nám. 38, 697 01 Kyjov, tel. 0629/2105.

Hlásí se další autobusy z menších farností, které již nemůžeme uvádět. Organizátory však prosíme o laskavou informaci, že přijedete s autobusy, abychom mohli organizačně vše zajistit. Z hromadných zájezdů domluvíme služby a poplatek s vedoucími autobusů. Sociálně slabší nepřispívají.

Zprávy FA

1) Kdo čekáte na termín misijního evangelizačního pořadu FA ve Vaší farnosti, znovu se ozvěte na adrese apoštolátu.

2) Pořady v září - I. pátek 2.9. - kostel Krucenburg, 19.30 h.

I. sobota - 3.9. - Benátky nad Jizerou v 19.00 h (v 18.00 h mše sv. v děkanském kostele)

Pátek 9.9. - kino v Přerově, v 19.30 h

11. září - odjezd národní pouti do Fatimy (13 dnů - 7 autobusů, cena 8.500 Kč s noclehy nebo 4.500 bez noclehů). Přihlásit se je možno pouze jako náhradníci. Nížkov (12 km od Žďáru nad Sázavou), neděle 25.9. ve 14 h v Sokolovně.

1.-2.10.1994 - hlavní duchovní obnova v Třebíči.

3) Ještě je příležitost připojit se k podzimní životní pouti FA do Izraele od 15. do 22.11.1994. Zbývá několik volných míst.

4) Dr. Mráček slíbil videokazety z obou květnových poutí do Svaté Země na začátek září 1994. Budeme tedy moci vyřídit vaše objednávky. Knihy ze Svaté Země usilovně zajišťujeme.

5) Nepřehlédněte v této příloze důležité sdělení pod názvem "Máte zájem o Fatimu?"

Sv. Ludvík de Montfort

"Konečně, když se modlíme růženec společně, je to pro ďábla mnohem strašnější, neboť

tato spojená modlitba je jako útok celé armády. Modlitbu jednotlivce se mu často podaří zkazit. Proč by tedy křesťané neměli spojit své síly a s Pánem Ježíšem ve svém středu se snažit usmířit Boží hněv, vyprosít milosrdenství a milosti pro sebe a zároveň snáze přemoci ďábla? A závěrem, draží bratři, denní růženec má tolik nepřátel, že sama vytrvalost v této modlitbě až do smrti je jednou z největších milostí, kterou nám Všemohoucí Bůh může udělit.”

S časopisem Věnované desátky Světové společnosti Živého růžence, odkud přetiskujeme tato slova sv. Ludvíka de Montfort, přišel pozoruhodný dopis sestry Zdislavy Filomény Chválatové, Kafkova 20, 160 00 Praha 6, kde je centrum Živého růžence pro naši zemi. V dopise je osobní příslib účasti na mariánské obnově v Třebíči 1.-2.10.1994 s pozváním i pro ostatní členy Živého růžence, kterých je u nás zapojeno již 3.100 duší, a vzájemné duchovní otevřenosti a částečně i organizační spolupráce.

Dopis rodinám papeže Jana Pavla II.

(vložený dvojlíst pro složení a zařazení do knihy na pokračování – strana 33 až 36)

...návratem ve slávě. Církev si je vědoma, že její přítomnost v současném světě, a zejména její příspěvek k docenění důstojnosti manželství a rodiny a jeho podpora, jsou úzce spjaty s rozvojem kultury, o nějž se právem stará. Právě proto církev pozorně sleduje orientaci hromadných sdělovacích prostředků, jejichž úkolem je nejen širokou veřejnost informovat, ale také formovat.⁴⁹ Církev si je dobře vědoma širokého a hlubokého vlivu těchto prostředků, a proto neúnavně varuje pracovníky sdělovacích prostředků před nebezpečím manipulace pravdou. Jaká pravda pak může být ve filmech, představeních, rozhlasových a televizních programech, v nichž převládá pornografie a násilí? je toto dobrá služba pravdě o člověku? Těmto otázkám se pracovníci sdělovacích prostředků a dalších osoby zodpovědné za výrobu a prodej svých výrobků nemohou vyhnout.

Díky podobné kritické úvaze, přestože je v ní uvedena řada pozitivních aspektů, jak materiálních, tak kulturních, by si naše civilizace měla uvědomit, že je z různých hledisek civilizací nemocnou, která v člověku působí hluboké a škodlivé změny. Proč k tomu dochází? Důvod spočívá ve skutečnosti, že se naše civilizace odvrátila od plné pravdy o člověku, od pravdy o tom, že muž a žena existují jako osoby. Následkem toho nedokáže patřičným způsobem pochopit, co opravdu je darování se osob v manželství, zodpovědná láska ve službě rodičovství, opravdová velikost plození a výchovy. Je tedy přehnané tvrdit, že masmédiá neslouží základnímu rozměru pravdy, jestliže se neřídí podle zdravých etických zásad? Právě v tom spočívá ono drama: moderní sdělovací prostředky jsou v pokušení manipulovat se zprávou, a tím falšovat pravdu o člověku. Lidská bytost není taková, jakou prezentují reklamy a moderní sdělovací prostředky. Je mnohem víc díky svému povolání k lásce, která ji uvádí jako muže a ženu do rozměru “velikého tajemství”.

Jako první do tohoto rozměru vstoupila Maria a uvedla do něj také svého snoubence Josefa. Tak se stali prvními příklady “krásné lásky”, o níž církev nepřestává prosit pro mládež, manžele a rodiny. A kolik se jich horlivě k této modlitbě připojuje! Jak bychom mohli nezapomenout na ohromné množství poutníků, starších i mladších, kteří spěchají do mariánských poutních míst a upírají pohled na tvář Matky Boží, na tváře členů Svaté rodiny, z nichž vyzařuje veškerá krása lásky, jíž dal Bůh člověku?

Kristus v horském kázání řekl v souvislosti s šestým přikázáním: “Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‘Nezcizoložíš’. Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci” (Mt 5,27-28). Oproti desateru, zaměřenému na ochranu tradiční soudržnosti manželství a rodiny, tato slova znamenají veliký skok kupředu. Ježíš jde k prameni hříchu cizoložství, jenž sídlí v lidském nitru a projevuje se pohledem a myšlením, které jsou ovládnuty žádostivostí. V žádostivosti člověk tíhne k tomu, aby si přivlastnil jinou lidskou bytost, jenž není jeho, ale patří Bohu. Slovy ke svým současníkům se Kristus obrací na lidi všech dob a všech generací; promlouvá zejména k naší generaci, která žije ve znamení konzumní a hédonické

civilizace.

Proč Kristus používá v horském kázání tak silné výrazy a je tak náročný? Odpověď je naprosto jasná: Kristus chce zaručit svatost manželství a rodiny, chce chránit plnou pravdu o lidské osobě a o její důstojnosti.

Pouze ve světle této pravdy může rodina cele být velikým “zjevením”, prvním objevením toho druhého: vzájemným objevením se manželů a později každého syna a dcery, kteří se jim narodí. Manželskou přísahu, v níž si snoubenci vzájemně slibují, že si “zůstanou věrni v radosti i bolesti a budou milovat a ctít jeden druhého po všechny dny svého života,” lze naplňovat jen v rozměru “krásné lásky”. Tomu se dnešní člověk nemůže naučit z moderní masové kultury. “Krásné lásce” se člověk naučí především v modlitbě. Modlitba totiž s sebou vždy nese, jak říká svatý Pavel, určitý vnitřní život s Kristem skrytý v Bohu: “Váš život je s Kristem skrytý v Bohu” (Kol 3,3). Pouze žijeme-li podobným způsobem ve skrytosti, může působit Duch svatý, pramen krásné lásky. Tuto lásku nevytláčí jen do srdce Marie a Josefa, ale také do srdcí snoubenců, kteří jsou ochotni naslouchat Božímu slovu a uchovávat je v srdci (srv. Lk 8,15). Na této “krásné lásce” závisí budoucnost každé rodiny, na vzájemné lásce manželů, na lásce všech generací. Láska je pravý zdroj jednoty a síly v rodině.

Narození a nebezpečí

21. Stručné vyprávění o Ježíšově dětství nám velmi působivě přibližuje a téměř zpřítomňuje jeho narození a nebezpečí, kterému musí bezprostředně čelit. Lukáš připomíná prorocká slova, která pronesl stařec Simon, když bylo dítě čtyřicet dní po narození uvedeno v chrámu před Hospodina. Mluví o “světle” a o “znamení, kterému se bude odporovat”, a Marii pak předpovídá: “I tvou vlastní duši pronikne meč” (srv. Lk 2,32-35). Matouš se na rozdíl od Lukáše zastavuje u úkladů, které Ježíšovi strojí Herodes. Když se o Ježíšovi dozvěděl od mudrců z východu, kteří se přišli podívat na nového krále, jenž se měl narodit (srv. Mt 2,2), cítil, že jeho moc je ohrožena, a po jejich odjezdu přikázal zabít všechny děti do dvou let v Betlémě a okolí. Ježíš uniká z Herodových rukou díky mimořádnému Božímu zásahu a díky Josefově otcovské péči, s níž jej společně s matkou odvádí do Egypta, kde žijí až do Herodovy smrti, poté se vrací do Nazareta, do svého rodného města, a Svatá rodina v něm začíná žít dlouhé období skrytého života, který se vyznačoval věrným a velkomyslným plněním každodenních povinností (srv. Mt 2,1-23; Lk 2,39-52).

Skutečnost, že byl Ježíš od svého narození vystavován hrozbám a nebezpečím, je prorocky výmluvná. Už jako dítě byl “znamením, kterému se bude odporovat”. Hodnotu prorockví má také drama nevinných dětí zabitých v Betlémě na Herodův příkaz, které podle starobylé církevní liturgie měly účast na Kristově narození a na jeho vykupitelském utrpení.⁵⁰ Svým “utrpením” doplňují to, co zbývá vytrpět (do plné míry) Kristových útrap; (má z toho prospěch) jeho tělo, to je církev” (Kol 1,24).

V evangeliích je dětství, a tedy zvěst o životě, která se podivuhodně naplnila narozením Vykupitele, stavěna do ostrého protikladu k ohrožení života, života, který do své plnosti zahrnuje tajemství Vtělení a skutečnost Krista jako Bohočlověka. Slovo se stalo tělem (srv. Jan 1,14), Bůh se stal člověkem. Na toto vznešené tajemství se často odvolávali církevní Otcové: “Bůh se stal člověkem, abychom se my stali bohy.”⁵¹ Tato pravda víry je současně pravdou také o lidské bytosti. Objasňuje závažnost každého atentátu na život dítěte v těle matky. Zde, právě zde, se ocitáme na protipólu “krásné lásky”. Je-li cílem člověka výhradně požitek, může sáhnout až k zabítí lásky tím, že zabije její plod. Pro kulturu zaměřenou na požitek se “požehnaný plod života tvého” (Lk 1,42) v určitém smyslu stává “prokletým plodem”.

V této souvislosti nelze nepřipomenout úchyly, do nichž upadl takzvaný právní stav v řadě zemí. Boží zákon je v ohledu lidského života jednoznačný a kategorický: “Nezabiješ” (Ex 20,13). Proto žádný lidský zákonodárce nemůže prohlásit: smíš zabít, máš právo zabít, měl bys zabít. K tomu, bohužel, v našem století došlo, když se k moci dostaly, také demokratickou

cestou, politické síly, které vydaly zákony odporující právu každého člověka na život, ve jménu domnělých, avšak pobloudivých eugenických důvodů, ať etnických nebo jim podobných. Neméně závažným jevem, i proto, že jsou provázány tichým či otevřeným souhlasem veřejného mínění, je přijetí zákonů, které nerespektují zákony dovolující zabít lidskou bytost, která se sice ještě nenarodila, ale už žije v těle matky. Právo na život se tak stává výhradním vlastnictvím dospělých, kteří používají parlamenty k uskutečňování svých vlastních plánů a ke sledování svých vlastních zájmů.

Před námi stojí nesmírné ohrožení života: nejen života jedinců, ale také celé civilizace. Slova, že se tato civilizace v různých aspektech stala "civilizací smrti", se znepokojivě potvrzují. Není snad prorocstvím, že Kristovo narození bylo doprovázeno nebezpečím ohrožujícím jeho život? Ano, i život Toho, kdo je současně Syn člověka a Syn Boží, byl ohrožen, byl v nebezpečí od samého počátku, a jen zázrakem ušel smrti.

Přesto však v posledních desetiletích byly zaznamenány povzbudivé příznaky probouzejícího se svědomí: a to jak ve způsobu myšlení, tak v samotném veřejném mínění. Zvláště mezi mládeží vyrůstá nové vědomí úcty k životu už od samého početí; šíří se hnutí pro život ("pro life"). Jsou kvasem naděje pro budoucnost rodiny i celého lidstva.

"... mě jste přijali"

22. Manželé a rodiny celého světa: je s vámi Ženich! Především to vám chce říci papež v roce, který Spojené národy a církve věnují rodině. "Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen" (Jan 3,16-17). "Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. (...) Musíte se narodit znova" (Jan 3,6-7). Musíte se narodit "z vody a z Ducha" (Jan 3,5). Právě vy, drazí otcové a matky, jste prvními svědky a služebníky tohoto nového zrození z Ducha svatého. Vy, kteří plodíte své děti pro pozemskou vlast, nezapomínejte, že je zároveň plodíte pro Boha. Bůh si přeje, aby se narodily z Ducha svatého; chce je jako adoptivní děti v jednorozeném Synu, který nám dává "moc stát se Božími dětmi" (Jan 1,12). Dílo spásy ve světě pokračuje a uskutečňuje se prostřednictvím církve. To vše je dílem Božího Syna, božského Snoubence, jenž nám předal Otcovo Království a připomíná nám - svým učedníkům: "Boží království je mezi vámi" (Lk 17,21).

Naše víra nám říká, že Ježíš Kristus, jenž "sedí po pravici Otce", přijde soudit živé i mrtvé. Naproti tomu nás evangelista Jan ujišťuje, že On byl poslán na svět ne proto, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen" (Jan 3,17). V čem tedy spočívá soud? Odpověď nám dává sám Kristus: "Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět (...). Kdo (...) jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu" (Jan 3,19-21). To nedávno připomněla také encyklika *Veritatis splendor*.⁵² Je tedy Kristus soudce? Budou tě soudit tvé vlastní skutky ve světle pravdy, kterou znáš. Otce i matky, syny i dcery budou soudit jejich činy. Každý z nás bude souzen podle přikázání - také podle těch, které jsme si připomněli v tomto dopise: čtvrté, páté, šesté, deváté. Každý však bude souzen především podle lásky, která je smyslem a souhrnem všech přikázání. "V podvečer života budeme souzeni podle lásky" - napsal svatý Jan od Kříže.⁵³ Kristus, Vykupitel a Snoubenec lidstva, "se proto narodil a proto přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší jeho hlas" (srv. Jan 18,37). On bude soudcem, ale způsobem, který sám naznačil, když mluvil o posledním soudu (srv. Mt 25,31-46). Jeho soud bude soudem lásky, soudem, který definitivně potvrdí pravdu, že Ženich byl s námi, aniž jsme to možná věděli.

Soudcem je Snoubenec církve a lidstva. Proto jeho rozsudek zní: "Pojďte, požehnání mého Otce (...). Neboť jsem měl hlad a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít; byl jsem na cestě a ujali jste se mě, byl jsem nahý a oblékli jste mne..." (Mt 25,34-36). Tento výčet by

samozejmě mohl pokračovat dál, a mohlo by se v něm objevit nekonečné množství problémů týkajících se také manželského a rodinného života. Mohli bychom v něm nalézt také slova jako: “Byl jsem nenarozené dítě a přijali jste mě a dovolili jste, abych se narodil; byl jsem opuštěné dítě a byli jste pro mě rodinou; byl jsem osiřelé dítě a adoptovali jste mě a vychovali jako své vlastní.” A také: “Pomohli jste pochybujícím matkám nebo těm, na které je vyvíjen nátlak, aby své nenarozené dítě přijaly a dovolily mu se narodit; pomohli jste početným rodinám, rodinám v tísní, aby uživily a vychovaly děti, které jim Bůh daroval.” A mohli bychom pokračovat v dlouhém a rozmanitém výčtu, který by obsahoval veškeré morální a lidské blaho, jímž se projevuje láska. To je ona velká žeň, kterou přijde sklidit Vykupitel světa, jemuž Otec světil soud: žeň milostí a dobrých skutků, která vyžrála dechem Snoubence v Duchu svatém, jenž ve světě a v církvi nikdy nepřestává působit. Vzdejme za to díky Dárci všeho dobra.

Víme však, že v závěrečném rozsudku, jak jej uvádí evangelista Matouš, je také jiný seznam, vážný a strašlivý: “Pryč ode mne (...). Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít, byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě...” (Mt 25,41-43). I v tomto výčtu lze najít další jednání, v němž se jako odmítnutý člověk také objevuje Ježíš. Ztotožňuje se tak s manželkou nebo manželem, kteří byli opuštěni, s dítětem, které bylo počato a odmítnuto: “Nepřijali jste mne!” I tento soud prochází dějinami našich rodin, prochází dějinami našich národů a dějinami lidstva. Kristovo “nepřijali jste mě” se týká také společenských institucí, vlád a mezinárodních organizací.

Pascal napsal, že “Ježíšova agónie potrvá až do konce světa”.⁵⁴ Agónie v Getsemanech a na Golgotě jsou vrcholným projevem lásky. V obou se projevuje Ženich, který je s námi, který miluje stále znovu, který “miluje do krajnosti” (srv. Jan 13,1). Láska, která je v něm a která z něj proniká až za hranice osob nebo rodin, přesahuje hranice lidských dějin.

Když pomyslím na to, co bude v Roce rodiny hlášáno z různých míst, chtěl bych spolu s vámi, drazí bratři a drahé sestry, na závěr těchto úvah obnovit vyznání Krista, které vyslovil Petr: “Ty máš slova věčného života” (Jan 6,68). Říkejme společně: Tvá slova, pane, nepominou! (srv. Mk 13,31). Co vám papež může popřát na závěr tohoto dlouhého rozjímání o Roce rodiny? Přeje vám, abyste se všichni našli v těchto slovech, která jsou “duch a život” (Jan 6,63).

“Posílení ve vnitřním člověku”

23. Klekám na kolena před Otcem, od něhož mají původ všechny rody, “ať vám (...), dá to, že ve vás mocně zesílí skrze jeho Ducha vnitřní člověk” (Ef 3,16). Rád se vracím k těmto slovům apoštola, o nichž jsem se zmínil v první části tohoto dopisu. Jsou v určitém smyslu klíčová. Rodina, otcovství a mateřství jdou společně, bok po boku. Rodina je zároveň prvním lidským prostředím, v němž se utváří “vnitřní člověk”, o kterém mluví apoštol. Upevnění jeho síly je dar Otce a Syna v Duchu svatém.

Rok rodiny klade před nás a před církev obrovský úkol, který se neliší od úkolu, před nějž je každoročně a každodenně stavěna rodina, avšak v kontextu tohoto roku nabývá zvláštního významu a důležitosti. Rok rodiny jsme zahájili v Nazaretě, o slavnosti Svaté rodiny. V průběhu letošního roku bychom rádi putovali k tomuto místu milosti, které se v dějinách lidstva stalo svatyní Svaté rodiny. Na této pouti toužíme znovu nabýt vědomí o bohatství pravdy o rodině, která je od samého počátku pokladem církve. Tento poklad je shromažďován od dob bohaté tradice Staré smlouvy, dovršuje se ve Smlouvě nové a je plně a symbolicky vyjádřen v tajemství Svaté rodiny, v níž božský Snoubenec přináší

Výročí P. Habáně OP

V době národního a kulturního obrození začala i nová obroda tomistického učení v církvi. Předcházelo tomu doporučení Svatého otce Lva XIII. před 115 lety (1879), aby všechna teologická učiliště se přidržovala nauky sv. Tomáše Akvinského. V naší vlasti byla odpověď katolických filozofů velmi pozitivní a okamžitá; možno říci, že A. Lenz a J. Pospíšil svým studiem sv. Tomáše předešli samotnou encykliku. Aplikaci tomistické filozofie na společenské

problémy se před 80 lety (1914) věnoval prof. teologie R. Neuschl. Jeho obsažná kniha *Křesťanská sociologie* vydaná v r. 1898 v Brně je jedinečné dílo, jež u nás nemělo předchůdce.

Jedním z mladších rozmnožitelů tomistické filozofie byl dominikán P. Metoděj Habáň, který se narodil dne 11. září 1899 (95. výročí) v Huštěnovicích u Uherského Hradiště. Po studiu teologie a filozofie v Olomouci a Římě byl před 70 lety vysvěcen na kněze (1924). Po dalším tříletém studiu získal doktorát filozofie a teologie. Od roku 1928 přednášel na dominikánském učilišti v Olomouci, v letech 1938 - 1942 byl řádovým provinciálem. Od roku 1947 působil v Ústí n./L. jako profesor náboženství na gymnáziu a současně přednášel filozofii v bohosloveckém semináři v Litoměřicích. Těšil se velké oblibě u akademické mládeže, z čehož v pozdějších letech pramenily četné obtíže. Dvakrát byl vězněn, propuštěn na amnestii a v roce 1951 ztratil i souhlas pro výkon učitele náboženství na malé vesnici.

Prof. Habáň patřil k hlavním představitelům tomistické či neotomistické školy. Prvním jejich významným počinem bylo zpracování sborníku *Svatý Tomáš Akvinský*, jenž byl vydán Českou ligou akademickou roku 1924. Do sborníku přispěl i arc. ThDr. F. Kordač, dr. A. Fuchs, J. Krlín a mnoho dalších. Když v roce 1929 Otcové dominikáni založili vlastní Filozofickou revui, stal se M. Habáň jejím redaktorem. Kromě toho dopisoval do několika křesťanských časopisů a napsal knihy *Sexuální problém* (1932), *Psychologie* (1936) a *Přirozená etika* (1944).

Dalším důležitým krokem byl Mezinárodní sjezd tomistických filozofů, jenž se konal v říjnu 1932 v Praze. Pronesené přednášky významných světových tomistů vyšly potom ve Sborníku sjezdu, v němž M. Habáň uvádí: "Je historickou událostí pro českou veřejnost, že tento sjezd se konal v Praze. Tomistický směr se ukázal jako schopný obnovy v českém filozofickém myšlení. Je základem, na kterém se může budovat dále."

Třetí obdivuhodný počín, jehož se ujali čeští dominikáni a úspěšně jej dokončili, byl překlad *Teologické Summy sv. Tomáše*. Na překladě se podíleli S. Brait, E. Soukup, M. Habáň, A. Čala, T. Dittl, P. Škrabal, P. Švach, R. Dacík a básník J. Durych. Profesor D. Pecka o této společné práci prohlásil: "Dílo, na které by se sotva odvážila některá akademie věd, uskutečnili se zdarem v letech 1937 - 1940."

Stanislav Zeman

Z pastýřského listu otce biskupa Otčenáška k výročí 1994

Ave Maria et Joseph!

Větší než důstojnost člověka je důstojnost křesťana. Vždyť právě proto si letošní jubileum připomínáme. Nechceme vynášet sami sebe, ale usilujeme zlepšit náš křesťanský život, a tím oslavit Boha i našeho Pána Ježíše Krista, který je základem křesťanství. K němu nás připojila milost Ducha svatého ve víře a společenství lásky ke slávě Boha Otce a k obecnému i našemu všestrannému prospěchu.

Církev zcela závisí na svém Počátku, trojjediném Bohu, od něhož pochází její život. Kdyby byla jen lidským zařízením, nikdy by nemohla odolat všem bouřím a neměla by sílu ke stálému omlazování a obnovování.

Chvalme tedy Pána a znovu a znovu mu děkujeme za naši křesťanskou víru, která prostupuje našimi životy a v této zemi působí už více než 1 100 let. Tak může naše křesťanství navazovat - také navazuje - na tradici cyrilometodějskou a svatováclavskou tehdy ještě jednotné víry křesťanské z doby před roztržením Církve na východní a západní i před pozdějším rozdělením křesťanů západních na katolíky a protestanty. V této věci je jistě významné i to, že nebeským ochráncem našeho biskupství je kromě sv. Jana také svatý mučedník Klement, třetí nástupce sv. Petra v Římě. Jeho ostatky do našich zemí přinesli z Krymu soluňští věrozvěsti. Jemu je také zasvěcen jeden z prvních hradeckých kostelů. Ve své dnešní barokní podobě nese na vrcholu kupole papežskou tiáru, což je možná světový unikát.

Naším neoficiálním patronem je, jak jsem již dříve řekl, sv. Vojtěch, Slavníkovec pocházející z Libice nad Cidlinou, kde byl roku 995 celý jeho rod krutě vyvražděn. Tehdy to

přispělo ke sjednocení českého státu - ale za jakou cenu! Kolik bratrovražedných bojů, často i ve jménu křesťanství, zažila pak tato země ve středověku, kolik krvavého i nekrvavého násilí v době novější až do dneška! To vše ale bylo a je v přímém rozporu s Kristovým učením lásky! S pohanskou tradicí krutosti se křesťanství radikálně rozešlo, vždyť ta smýšlení Pána Ježíše zcela popírá! Celé učení Evangelia i praxe vzájemné lásky mezi lidmi vychází z lásky Nejsvětější Trojice Boží. Křest je pojítkem křesťanů všech vyznání. Na tom dnes budujeme správný živý ekumenismus. Ale kromě toho nás od počátku spojuje také pocta k Božímu slovu - Písmu svatému.

Už ve středověku se kardinálu Eneáši Sylviovi Piccolominimu, pozdějšímu papeži Piu II., připisuje výrok, že kdekterá prostá žena v Čechách zná Písmo svaté lépe než jinde mnohý duchovní. Kéž bychom si vážili tohoto společného pokladu, kéž bychom na něm stavěli vzájemné pochopení! Kristova Církev je "město vystavěné na hoře", aby ji viděli i ti, kdo stojí mimo ni a neznají Boha a evangelium.

Plody křesťanství jsou také: respekt ke každému právu, k morálním hodnotám a k Bohu, i úcta k důstojnosti a svobodě člověka.

I dnes chci vybidnout k osobnímu zamyšlení a ke zpytování svědomí:

- Znáš Ježíšovu evangelijní zvěst a snažím se podle ní - spolu s ostatními - také opravdu žít?

- V čem se od ní odchyluji - kde, kdy a proč?

- Nejednal jsem někdy krutě, nelidsky? Nemusí to být jen po stránce fyzické - existuje i duševní krutost.

- Jaký je můj vztah ke spoluobčanům jiné víry, jiného vyznání nebo bez vyznání; nechybí mi láska? Má nás přece spojovat "Ježíš, ne César".

- Dal jsem pokřtít své děti?

- Vychovával jsem je, či vychovávám je v křesťanské víře? Dnes už není důvod brát ohledy na to, co tomu kdo řekne, že jsem věřící. A je možno dát pokřtít i děti větší, dorůstající, je možno působit i na dospělé syny a dcery, aby se začali o víru zajímat, případně se rozhodli pro křest.

- Jsem si vědom, že podle toho, jak já v praxi žiji, posuzují druzí celé křesťanství? V čem jsem dal špatný příklad?

- Nezelehčoval jsem, zejména před druhými, nebo dokonce na veřejnosti, papeže, biskupy, kněze a vůbec duchovní zástupce křesťanství? Mohl jsem tak způsobit pohoršení a druhého připravit o víru nebo ho zbrzdit na jeho cestě k víře a v hledání pravdy i smyslu života.

Křesťanství, zvláště pokud ještě nebylo rozděleno, vykonalo v naší vlasti i diecézi nesmírně mnoho dobrého pro čas i pro věčnost. Chvála Bohu za to! Ale přece té obdivuhodné působivosti evangelia jsme zůstali ještě dějinně i dnes mnoho dlužni. Neztrácejme však naději a elán!

Zakladatel Církve prohlásil: "Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy a učte všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Ale hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa." (Mt 28,18-20)

Bratři a sestry, tato důvěra, spojená s horlivým přičiněním, kéž patří k našemu každodennímu životu! Pomáhejme si navzájem v tom, abychom žili kvalitně křesťansky! Společně služme lidem, vlasti, společně služme dobrému, velkému Bohu!

Denně na Vás pamatuji před Pánem a Vám všem, kde žijete z odkazu evangelia, nebo k němu aspoň začínáte mít úctu, vyprošuji Boží pomoc a spolu se světicím biskupem žehnám.

Váš biskup

Karel Otčenášek

Z dopisů čtenářů...

Čtu-li články (a ty v katolickém tisku nevyjímaje, ba dokonce snad naopak), mám občas pocit, že mnohé autory k uchopení pera nevede ani tak touha sdělit své dojmy nebo podělit se o radostný prožitek, jako spíše touha vyrovnat se s vlastní frustrací a nenaplněnými sny z vlastního

dětství.

Neustálé otáčení se zpět do poměrů daných tou či onou dobou dávno minulou (a tou či onou krajinou) dnešního čtenáře, který sám má dost svých problémů, těžko může trvale oslovit. A pokud ano, tak jen tím, že se klamně odpoutává od reality dneška a pohrouží se do imaginárního světa snů.

Ano, je třeba znát minulost, uvědomovat si rozdíly, ale spíše hledat to pozitivní a neustále (nejen) za to děkovat Pánu.

Mohu vzpomenout, jaké to bylo, když se do kostela chodívalo v neděli přes kopce a pole? Jistěže, ale nemohu pociťovat jako křivdu, že je dnes v každé chalupě elektřina a denně vysílá televize nebo že jezdí automobily. A myslím si, že především nesmím ty, kteří elektřinu nebo rozhlas či televizi používají, považovat za horší lidi a méně opravdové katolíky jen proto, že žijí dnes, a ne před sto lety.

Vždyť chození přes pole a lesy v neděli do kostela nás mnohé možná opět čeká, a staneme se tím lepší a opravdovější? Těžko.

Takže bych osobně doporučoval autorům, kteří se v mém skromném příspěvku poznali, aby se raději modlili za to, aby v rozhlase a televizi bylo více náboženských pořadů, cestopisů, kvalitní poezie a dobrých filmů, nebo za to, aby autobusy jezdily v neděli na mši do sousední dědiny využitě do posledního místečka (a linka tak nebyla pro neekonomičnost zrušena). Možná, že tak udělají pro novou evangelizaci víc, než planým hořekováním nad něčím, co nikdo změnit nedokáže a ani dokázat nechce.

Musíme přijmout od Pána nejen dar života, ale i vše, co s darem souvisí. V Mt 6,33-34 jsme vyzváni, abychom hledali především království a spravedlnost nebeského Otce a nedělali si přespříliš starost o budoucnost, neboť každý den má dost svého trápení. A když je nám toto řečeno ve vztahu k budoucnosti, neplatí to tím více o minulosti?

Jaroslav Novotný

Z dopisů čtenářů...

“Rád chodím ke zpovědi, neboť mi dělá dobře. Považuji za velmi důležité přinést před Boha své nedostatky a slabosti. Zpovědi se cítím posílen. Dostávám nový směr, který mi pomáhá formovat sebe sama, abych v životě obstál. Kněz, který studoval Boží slovo, mi může dát ty nejlepší dary. Kromě toho má kněz moji plnou důvěru, neboť obětoval celý svůj život tomu, aby se stal pro druhé “nositelem světla”. Je krásné a odpovídající Boží lásce, že máme každý den ve svátosti smíření možnost všechen neřád naší duše vyhodit a začít znovu.”

Bohuš, 19 let

Sestra Josefa

Zázraky ticha

Velká slavnost. Otevírání první církevní školy. Všechno září novotou a očekáváním. Nejprve slavnostní mše svatá, potom slavnostní projevy dospělých. Pěkná slova a myšlenky se ztrácejí v délce a množství. A kde jsou děti?

Čekají na svoji chvíli, kdy budou moci předvést oficiální program, dlouho a důkladně nacvičovaný pod dozorem dospělých. Je to dlouhé čekání. Přešla je už tréma i netrpělivost. Nastupuje únava. Dospělí jako by ani nechtěli skončit. Každý chce přidat k lesku slavnosti svoji trošku.

Konečně! Program dětí trvá hodinu. Shromáždění se pomalu rozchází. V tom okamžiku přicházejí k mikrofonu čtyři chlapci s kytarami a začnou hrát. Rázně a naplno. Přítomné děti a mládež náhle ožívají. Vracejí se z půli cesty ode dveří. Únava padá.

“Radostí velkou srdce mi jásá,” vítězně zní rytmická píseň, kterou složily ještě předcházející generace, pamětníci Beatles. Chlapci zpívají a hrají důrazně, nahlas, oduševněle.

Děti se ke zpěvu přidávají, zdvihají ruce, tleskají a pohupují se v rytmu písně. Téměř tancují. “Radostí velkou srdce mi jásá,” duní sálem.

“Musíte se rozejít,” říkají jim pořadatelé, “slavnost už skončila.”

“Ještě ne,” protestují děti.

“Někteří z vás už hodiny nejedli, jste tu od rána,” argumentuje pořadatel a pokouší se rozpustit zbytek shromáždění. Marně. Místnost je náhle plná zelektrizovaných lidských mláďat, které konečně, konečně zpívají Bohu svoji vlastní píseň po svém!

Slavnost vyvrcholila bez asistence dospělých.

Kdo jsou tyto děti? Jaké jsou? Pozoruješ je, když přicházejí na hodinu. S hlukem, jako by před tebou chtěly uchránit svůj svět, svoje tajemství. Neposuzuj je povrchně s podrážděností a nadřazeností dospělého, který tvrdí, že ta jeho generace byla lepší, slušnější, ohleduplnější. Pozoruj je, jak přicházejí. Chtějí tě vyprovokovat, aby ses vzdal. Jejich brány jsou pevně zamčené a stavějí tě do úlohy obléhatele pevnosti, která se nemíní vzdát. Neplet se! To ty jsi venku. Oni jsou uvnitř a jejich oči tě lhostejně a ostražitě pozorují. Když si vynutíš vstup násilím, najdeš opuštěné město.

Jsou to děti hluku? Zdá se ti, jako by každá generace potřebovala zvýšit decibely svého projevu. Možná proto, že jsme čím dál tím opuštěnější? Potřebujeme stále dokonalejší zvukovou techniku, abychom si rozuměli, abychom se probudili, abychom se otevřeli? Neumíme být zticha a poslouchat. Neumíme mluvit potichu. A protože nás naše děti hlukem převyšují, potřebujeme si upevnit autoritu tak, že se snažíme je překřičet. Křikem vytváříme jakési umělé ticho.

Rodiče, učitelé, vychovatelé si stěžují. Katecheti dostali už skoro hotové lidské bytosti a čeká se od nich, že budou dělat zázraky, že právě na hodině náboženství se tyto děti hluku promění na vzorné děti ticha. A protože dělat zázraky není lehká věc, stěžují si i katecheti. Byli posláni nevyzbrojeni konkurovat televizi, magnetofonům, idolům pop music. Bez mikrofonů a ampliónů, jen s obyčejným tichým Božím slovem. Má ono ještě i dnes takovou sílu, že stačí samo o sobě a moře se utiší, bouřka zmlkne, zástupy budou dychtivě poslouchat? To nás trápí. Je ještě možné k dnešním lidským uším hovořit tímto tichým způsobem?

Zdánlivě nedobytné dětské pevnosti jsou křehčí a zranitelnější, než by sis myslel. Oni potřebují prostor v tvém čase, v tvém srdci, v tvém náručí. Společně potřebujete božského Rybáře, který vás zaveze na hlubinu. Když se to stane, tehdy už nejsi nepřítel obléhající pevnost. Už nejsi ani cizí vetřelec bloudící v ulicích dobytého opuštěného města. Sít' je náhle plná dětských očí, i tvoje vlastní jsou mezi nimi. Jsi uvnitř. Jdete spolu tichou zasněženou krajinou proteplenou světlem milosti. Jdete a čas plyne někde mimo vás. Je to chvílka, okamžik, hodina? Někdo třetí je s vámi. Tvůj vlastní hlas jako by ti nepatřil. Potom řekneš “měli bychom už končit”, ale sám tomu nevěříš. “Ještě ne,” protestují děti docela potichoučku. Přichází školnice, myslela, že třída je prázdná, takové bylo ticho. Právě se totiž uskutečnil zázrak ticha. Vracíte se spolu z té tiché zadumané krajiny ještě s jasným vědomím, že jste konečně, konečně, zazpívali Bohu společně svoji vlastní píseň.

(“Viera a život” č. 2, II. ročník)

Církevní aktuality

B. Lichtenberg příští rok blahorečen

Jak oznámil tiskový mluvčí Svatého stolce arcibiskup J. Navarro-Valls, dojde začátkem příštího roku k blahorečení německého kněze Bernarda Lichtenberga, který působil jako probošt katedrály sv. Hedviky v Berlíně. Tento r. 1875 ve slezské Opawě narozený prelát v době tzv. křišťálové noci v listopadu r. 1938, kdy došlo k zapalování synagog a pogromům proti židovskému obyvatelstvu, kázal na obranu pronásledovaných židů a veřejně se za ně modlil. Stejně odvážně vystupoval na kazatelně i proti eutanázii a proti pronásledování Církve. Gestapo ho zatkl r. 1941, soud odsoudil ke dvěma rokům vězení, které si odpykal v berlínské káznici Tegel. Po vypršení trestu v r. 1943 však nebyl propuštěn na svobodu, ale na tajný příkaz odvezen

do koncentračního tábora Dachau. Kruté zacházení ve vězení podlomilo jeho zdraví natolik, že transport nevydržel a ve vlaku zemřel. Ve spolupráci se svým biskupem Preyssingem řídil prelát Lichtenberg tajné “Dílo pomoci nearijským křesťanům”, jež se zabývalo vyhledáváním úkrytů pro osoby pronásledované nacisty. Hitlerovský tisk ho nazýval “nepoučitelným fanatikem”. Hitlera odmítl nazývat “vůdcem” s poznámkou “mým jediným vůdcem je Kristus”. Prelát Lichtenberg byl katolíky i nekatolíky v Berlíně ctěn a vážen pro svoji rozsáhlou charitativní činnost, neúnavnou pastorační horlivost a lásku k trpícím.

Bible v albánštině a vietnamštině

Poprvé po druhé světové válce vyšel v nákladu 35 tisíc překlad Písma svatého Starého i Nového zákona v albánštině. Světová biblická federace oznámila také vydání prvního kompletního překladu Bible ve vietnamském jazyce nákladem 30 000 exemplářů. Ty budou dopraveny do Vietnamu se souhlasem vlády.

Itálie podpoří Vatikán

Jak oznámil tiskový mluvčí italské vlády, Itálie na konferenci OSN o populačních problémech podpoří stanovisko Sv. stolce, který požaduje, aby interrupce nebyly zapsány na listinu kontroly porodnosti a současně aby státy nebyly nabádány k legalizaci umělého potratu.

Gruzie jako první

Kavkazská republika Gruzie jako první postsovětský stát zavádí od tohoto školního roku výuku náboženství do všech typů škol. Dohodli se na tom patriarcha Gruzínské pravoslavné církve Eliáš II. a ministr kultury této země Konstantin Gabašvili.

Kardinál proti vládě

Katolický arcibiskup New Yorku kardinál Joseph O'Connor zveřejnil prohlášení, v němž pohrozil uzavřením všech církevních nemocnic ve své arcidiecézi i za tu cenu, že by kvůli tomu šel do vězení, jestli reforma zdravotního pojištění, kterou požaduje Clintonova vláda, vstoupí v platnost. Součástí této reformy je zahrnutí potratů mezi úkony, placené z daní všech pojištěnců a tudíž bezpodmínečně závazné pro všechny typy nemocnic včetně církevních. Newyorský kardinál vyzval všechny americké biskupy, aby následovali jeho příkladu. Kardinála O'Connora již podpořila Konference představených mužských řeholních řádů v USA.

Ceny pro hlasatele morálky

Španělská biskupská konference se rozhodla udělit ceny intelektuálům a žurnalistům za hlásání křesťanských morálních hodnot ve sdělovacích prostředcích. První cenu získal hudební skladatel z Madridu Cristobal Alster, známý svým obrovským přínosem pro rozvoj sakrální hudby, druhou morální filozof Julian Mattias, třetí cena byla udělena autorům televizního pořadu “Afrika srdci”, který představil španělské veřejnosti strašlivé drama Rwandy, a naléhavě vyzval k akcím humanitární pomoci. Další cenu získalo také Evropské sdružení křesťanského rozhlasu, které sdružuje křesťanské vysílačky Francie, Španělska, Portugalska a Itálie.

Nutná nová evangelizace

Na konferenci biskupů Austrálie a Oceánie uvedl biskup z Wellingtonu na Novém Zélandě kardinál Stafford Williamy, že proces sekularizace přinesl s sebou v jeho zemi drastický pokles víry a účasti na bohoslužbách. Katolíci tvoří podle statistik pětinu obyvatelstva, avšak pouze každý čtvrtý z nich udržuje nějaký, třeba i minimální, svazek s církví. Tento stav vyžaduje podle kardinála novou evangelizaci země.

Nová encyklika ještě letos?

Ohlášena nová encyklika Sv. otce Jana Pavla II. na obranu života a rodiny vyjde možná ještě letos před Vánocemi. Sděлил to prefekt papežské rady pro rodinu kardinál Alfonso Lopez Trujillo. Papež tím chce vyhovět prosbám kardinálů zejména z rozvojových zemí, kteří ho o to prosili už před třemi lety. O vyjádření papeže k této problematice mají podle kardinála Trujilla zájem i představitelé islámských států.

Restituce i v Albánii?

Albánská pravoslavná církev požaduje po vládě restituce svého majetku, zabaveného komunisty. Ve svém prohlášení, které zaslala vládě a jež zveřejnily domácí i zahraniční sdělovací prostředky, obviňuje úřady z porušování náboženské svobody. Jmenuje řadu objektů, které jí dosud nebyly předány, mezi nimiž i proslulý klášter Ardenica. Jde o jediný pravoslavný klášter, jehož budova nebyla komunisty zbořena. Byla v něm zřízena kavárna, která tam funguje dosud.

Kriticky do vlastních řad

Profesor Hebrejské univerzity v Jeruzalémě dr. Saul Stampfer ve své přednášce ve Varšavě přiznal, že při židovsko-křesťanském dialogu nelze vidět pouze vinu křesťanů, konkrétně jejich antisemitismus. Nutno kriticky zhodnotit i podíl židovské viny. Podle Stampfera je nepopiratelným faktem, že Židé hráli rozhodující roli v levicových a socialistických revolucích a podvrtných akcích proti evropským státům. Mezi vůdci ruské bolševické revoluce byla většina Židů (Trockij, Zinovjev atd.). Pravdou ovšem také podle Stampfera je, že tito Židé svým přihlášením se k materialismu a ateismu ztratili nakonec svoji náboženskou identitu. Dále Stampfer řekl, že to nebyli křesťané, ale ateisté, kdo hnali Židy do plynových komor za druhé světové války, zatímco křesťanské Polsko jim podle svých skromných možností poskytovalo záchranu a pomoc.

Gosc niedzielny

Katolíci v severní Koreji

Jak oznámila arcibiskupská kurie v jihokorejském Soulu, činí počet severokorejských katolíků přibližně 3 000 duší. Jde však o pouhý hrubý odhad, protože severokorejský komunistický režim statistické údaje tohoto druhu nezveřejňuje a nepovoluje provést potřebné sčítání. Severokorejští katolíci žijí v poloilegalitě. Na jedné straně jsou sice legalizováni, působí zde tzv. "Katolické sjednocení" jako jejich mluvčí, ale je přísně zakázáno sloužit mše. Kněží po skončení občanské války roku 1953 buď emigrovali do jižní části poloostrova, nebo zahynuli v komunistických koncentracích. V hlavním městě Pchjongjangu je v provozu katolická kaple, kde se mohou věřící v neděli shromažďovat pod vedením laiků k modlitbě růžence, četbě Písma svatého a zpěvu náboženských písní, takže se zde křtí a sezdvává. Jiné svátosti se prostě neudělují. Jakákoliv jiná náboženská aktivita je trestná, celá řada katolíků strávila dlouhá léta v koncentracích nebo v nich i zahynula jen proto, že například někomu půjčili Písmo svaté nebo v soukromém hovoru řekli, že jsou katolíci. V poslední době severokorejská vláda ve snaze vylepšit si svůj profil povolila stavbu dalších katolických svatyní. Nadále však odmítá pustit do země kněze za účelem vysluhování svátostmi, celebrace mše svaté je stále trestným činem. Víc o životě severokorejských katolíků není v důsledku izolace jejich země od okolního světa známo.

Společenství, modlitba a vzdělání

Chiara Lubichová, Charles de Foucauld a Hans Urs von Balthasar jsou tři postavy, které podle vatikánského deníku L'Osservatore Romano symbolizují současný požadavek nové evangelizace Evropy, po němž volá Sv. otec Jan Pavel II. Zakladatelka hnutí Focolare Chiara Lubichová položila důraz na lásku člověka k člověku, na to, aby křesťan si živě uvědomoval přítomnost Kristovu v bratrském a láskyplném společenství minimálně dvou osob. Charles de Foucauld, poustevník moderní doby, nám sděluje, že bez intenzivní modlitby a hlubokého

duchovního života, bez osobního, niterného vztahu k Pánu to nepůjde. A jeden z největších teologů tohoto století Hans Urs von Balthasar nám zase připomíná, že k tomu všemu, aby nesešlo ze správné cesty, je zapotřebí solidního náboženského vzdělání, vědět, jaká je pravá nauka Církve, být v jednotě s papežem a učitelským úřadem. Bez těchto tří komponentů je každý pokus o reevangelizaci Evropy odsouzen podle vatikánského deníku k nezdaru.

K demografickým otázkám

Před nedělní modlitbou Anděl Páně 24. července Svátý otec Jan Pavel II. se dotkl diskusí kolem demografických problémů: “Výzkumy v tomto ohledu se neshodují. Jestli v některých zemích a světadílech je patrný vzrůst počtu obyvatelstva, potom v jiných zemích a světadílech je naopak zřejmý jeho pokles, který dokonce signalizuje znepokojující krizi přirozeného přírůstku.

Církev uznává odpovědnost států ve sféře demografie, připomíná však zodpovědnost samotných rodin. Etický rozměr celé záležitosti klade hranice také intervencím státu a mezinárodního společenství. Není správné a žádoucí, aby stát autoritativním způsobem zbavoval manžely nenahraditelné a prvořadě odpovědnosti za rodičovství a nutil je k používání nemorálních prostředků, zejména abortivních, se záměrem regulace porodnosti.

Jde o body, v nichž se katolická církev radikálně rozchází s některými novodobými tendencemi. Přitom je nepochopitelné, že se na tyto eticky nepřijatelné prostředky regulace porodnosti vynakládá tolik peněz, zatímco přirozené metody plánování rodiny jsou podstatně levnější, nadto znamenají beze všech pochyb opravdovou pomoc manželům v zachování své důstojnosti při naplnění zodpovědné lásky.”

Katolíci nevolili Hitlera

Švýcarský deník Neue Züricher Zeitung zveřejnil obsáhlou studii Jürgena W. Falterse, který se zabývá posledními svobodnými volbami v Německu r. 1933. Autor na základě hluboké analýzy písemných pramenů dospívá k závěru, že katolické kraje jižního Německa, zejména bavorský venkov, nevolily NSDAP. Ta získala mezi praktikujícími katolíky velmi nepatrný počet hlasů. Ani hluboce věřící protestanté nevolili Hitlera. Jeho strana však přímo triumfovala mezi továrním dělnictvem, které se prohlašovalo za bezkonfesní, početně silný kádr voličů měla i mezi tzv. občanskou střední třídou, tj. drobnými živnostníky, obchodníky a řemeslníky, kteří sice nevystupovali ze svých církví, avšak nevyňikali přílišnou náboženskou horlivostí.

Stádník

Praha 16. 8.: 21. srpna oslaví své sedmdesátiny jáhen, akademický sochař a restaurátor Karel Stádník.

Jeho sochařská tvorba je velmi obsáhlá. Zahrnuje “Křížové cesty” v mnoha našich i zahraničních kostelích, oltářní menzy a ambony, sochu sv. Anežky Přemyslovny v katedrále sv. Víta v Praze aj. Svým životem i tvorbou chce sloužit Bohu, církvi i své vlasti.

Jan Zlatoústý

Významný podíl na rozvoji křesťanské literatury mají dvě školy, nazvané podle měst svého vzniku: alexandrijská a antiochijská. Tato výchovná střediska přinášela zrod nových směrů a názorů; křesťané byli nuceni na stejné úrovni vypořádat se s kulturou a filozofií svého prostředí.

Zakladatelem antiochijské školy byl vzdělaný kněz a učitel Lukian ze Samosaty a jedním z velkých vychovatelů sv. Efrém Syrský. Tato škola se vyznačovala střízlivou srozumitelností, vědeckým charakterem v souladu s tehdejšími měřítky a historickogramatickou cestou při podrobném výkladu Písma svatého.

Nejslavnějším příslušníkem školy v Antiochii a jediným z jejích žáků, jemuž se dostalo titulu církevního učitele, byl svatý Jan Zlatoústý, jehož 1580. výročí svatořečení si letos 13. září

připomínáme. Narodil se v Antiochii kolem roku 354 a prvního vzdělání se mu dostalo u tamního představeného kláštera Diodora z Tarsu (místa narození sv. Pavla). Potom studoval řečnictví a literaturu, byl příčinlivým žákem rétora Libania.

Na doporučení přítele Basila odešel do pouště, kde v přísné askezi strávil šest let, pročítal Písmo svaté a další dostupnou křesťanskou literaturu. Láska k Bohu se v něm rozhořela v živý plamen a jeho úsilí o dokonalost přineslo své ovoce. Jan se pak vrací do Antiochie, kde nejdříve přijal jáhenské svěcení a pak kněžské. Vzhledem k tomu, že měl mimořádné nadání řečnické, byl pověřen biskupem Melotiem kazatelskou službou v hlavním kostele města.

Jan Zlatoústý se stal největším řečníkem 4. století. Pro jeho výmluvnost ho současníci nazvali "Chrysostomus", "Zlatoústý", neboť v řečtině "chrysos" znamená zlato a "stoma" ústa. Jeho přesvědčivá slova byla opravdu jako z nejcennějšího kovu, přetaveného v ohni křesťanské lásky, jež ho také stále pobízela, aby se lidem věnoval, pomáhal jim v jejich starostech a oživoval jejich víru. Svými kázáními je cílevědomě učil a vedl k dobrému. V přečetných homiliích, zvláště na listy sv. Pavla, se jeví stejně schopným řečníkem jako vykladačem Písma.

Po jedenácti letech byl však vytržen z této požehnané terénní činnosti, neboť věhlas velkého kazatele zazněl i v Cařihradě a na příkaz císaře Arkadia byl lstí odvezen do tohoto města, kde byl ustanoven cařihradským patriarchou.

Hodnost mu neubrala na jeho skromném chování a činnosti. I v Cařihradě žil tak prostě jako dříve ve službě potřebným a nemocným. Jako všechny velké osobnosti v dějinách, i Jan kolem sebe vzbuzoval obdiv, ale také žárlivost a nepřátelství. Císařským výnosem byl v roce 401 poslán do vyhnanství a pak znovu v roce 404, když otevřeně káral rozmařilý život ve městě a na císařském dvoře. I v cizině vyvíjel bohatou činnost ve prospěch křesťanů v Arménii, Persii a Sýrii. Po tříletém pobytu ve východním Turecku byl poslán na břeh Černého moře, cestou však vysílen útrapami zemřel 14.9.407. Jeho ostatky byly slavně převezeny do Konstantinopole v roce 438. Jsou uchovány v katedrále sv. Sofie (Boží moudrosti).

Literární pozůstalost sv. Jana Zlatoústého je poměrně rozsáhlá, neboť exegetické homilie a další rukopisy byly v byzantských klášterích stále opisovány a podle řeholních stanov předepisovány jako četba v postní a velikonoční době. Kromě kázání se zachovaly i četné spisy s prakticko-náboženským zaměřením na různé stavy a skupiny obyvatel. Skriptem Apoštolské stolice z roku 1908 byl prohlášen za patrona kazatelů. Tento starokřesťanský spisovatel a vyhlášený kazatel nám svým ctnostným životem, trpělivostí a houževnatostí ukazuje cestu vzhůru, připomíná nám svá poslední slova: "Sláva Bohu za všechno."

Stanislav Zeman

Jak mluvit dne v rodině o Bohu (13)

Jak používat biblických dětských knih

Knihy, ani obrázkové knihy, nesmíme dětem darovat jako nějakou hračku. Má se v nich číst společně s úvahou a rozhovorem. Při tom začne brzy rozhovor. Kdo je to? Co dělá? Proč to dělá? Co bylo předtím? Co se stane potom? Brzy poukáží rodiče na text: Nyní si přečteme, co tu stojí. Octneme se uprostřed události, u jejího smyslu, u podstaty úryvku. Následuje výměna otázek. Třeba objevíme něco, co má obdobu v našem životě, co poslouží k pochopení nebo bude podnětem ke skutku. Nechtějme na všechno pověsit morální přívěsek, ale vždy znovu se vynoří otázka: Co nám to říká pro náš život?

Prohlížení a četba obrázkových knih je jednodušší než vyprávění. Vyprávění je však živější, osobnější, hlubší. Zde bude každý sám hledat cestu a střídat podle možností.

Někdy může posloužit i vhodná gramofonová deska. Jenom ji musíme sami napřed znát, musíme k ní podat úvod a připojit rozhovor. Technické prostředky samy nevedou však ještě k Bohu.

Jiné události

Nejenom v biblických dějinách se učíme Boha blíže znát. Též v životě opravdových

křesťanů uchvácených Bohem, kteří pro něho vydávají svědectví, se odráží velikost Boha. Také zde uplatňujeme přísné měřítko. To, čemu dítě naslouchá, musí odpovídat obzoru jeho chápání. Utrpení mučedníků a život Otců na poušti nejsou mu ještě přístupné, snad však ti lidé, známí i neznámí křesťané i svatí, kteří v rámci svého každodenního života před Bohem a lidem hlubokým způsobem konali to, co je správné a hledali cestu k Bohu. Odvážné a velké činy lidí zvláště povolaných odložíme na pozdější věk.

Ne mnoho, ale opravdově

Při každém mluvení o Bohu dbáme na to, abychom dítě nepřesytili, nevedli k něčemu mimořádnému, ani abychom mnohým mluvením skutečnost Boží neučinili něčím všedním, co by dítě bralo povrchně.

Mluvíme-li o Bohu, má se tak dítě v usebranosti a s vnitřní účastí. Na druhé straně nemají být tyto rozhovory jen vzácnou, nezvyklou událostí. Krátké usebrání ke každodenní ranní a večerní modlitbě může být podnětem k hovoru.

Rozšiřování obzoru víry

Hovory o Bohu - to je naše téma - a o Ježíši tvoří těžiště a střed věroučných rozhovorů. Ještě před vstupem do školy se rozšíří na další obsahy. Dítě se vezme do domu Božího. Slyší o velké rodině Boží, která se tu shromáždí. Vidí křtitelnicí a dovídá se, že tam se stalo dítětem Božím. Mše svatá znamená snad pro dítě nejprve svatou Hostinu nebo Hostinu Boží rodiny. Dovídá se, že Ježíš nás volá a shromáždí k tomu, aby tam k nám mluvil, s námi se modlil, vedl nás k Otcí a daroval se nám ve svatém Chlebě. Tato otázka, především příprava na první přijetí Eucharistie se nemůže v rámci našeho námětu projednávat. Že zpověď patří do pozdějšího věku, nad tím se dnes mnozí zamýšlejí. Prosit však Boha za odpuštění při nesprávném jednání, to můžeme a máme učit i malé dítě předškolního věku. Je-li vedeno k tomu, aby prosilo za odpuštění rodiče, a ti mu skutečně odpustí a nesetrvávají ve hněvu, je to první krok k tomu, aby se dítě podobně chovalo i k Bohu.

IV. Rozhovor v době dospívání

Dítě chodí do školy

I zde se mluví o Bohu. Děje se to různým způsobem. Rozhodně učiní rodiče dobře, dají-li si o tom častěji, nejlépe pravidelně vyprávět. Jednak aby věděli, co bylo do dítěte zaseto, jednak aby poznali, jak to dítě přijalo, a konečně také proto, aby špatně pochopené věci objasnili a věci nesprávné a zkreslené včas usměrnili.

Osobní blízkost, jaká je možná v rámci rodiny, bude mít svým způsobem vždy náskok před školní katechezí, i když zase někdy může mít katecheze náskok před poučením rodičů. Oboje musí spolu splývat a tvořit pro dítě jednotu.

Většinu toho, co jsme si dosud řekli, platí zrovna tak i pro školní věk, a leďacos z toho se teprve nyní náležitě uplatní. Nejdůležitější však je, aby rodiče víru dítěte provázeli, věřili spolu s ním a byli s ním spojeni v lásce. Zážitky a zkušenosti, nově naučené věci i to, co dosud dítě neslyšelo, životní konflikty a jejich řešení - to jsou nyní náměty rozhovorů, když se mluví o Bohu. Tak napomáhají rodiče spojovat jednotlivosti s celkem a celek s každodenním životem. Rodiče provázejí dítě svou pomocí v normálním vývoji, jaký poskytuje vyučování náboženství, provázejí je při společném prvním přijímání a účasti na nedělní mši, při prvním zpovědi i dalším přijímání svátostí, při přípravě na biřmování a při udílení této svátosti, při uvádění do sexuální životní skutečnosti, při krizích a konfliktech a pomáhají tak dětem uchovat si vědomí skutečnosti Boha a živé, důvěřivé a milující spojení s Bohem, a nejen uchovat, ale v souladu s dozráváním je přiměřeně rozvíjet a prohlubovat. Je to oblažující dar pro rodiče, jestliže ve víře nacházejí jednotu, pokoj a společnou radost s dětmi.

V krizích dospívání

Docela jinak se může začít mluvit v rodině o Bohu, když chlapci a děvčata opouštějí dětský věk. Takové děti zahájí rozhovor třeba prohlášením, že v kostele je to strašně nudné. Víra jim

připadá neskutečná a cizí, náboženské myšlení se jim u rodičů zdá překonané a zkoušejí pronášet v rodinném rozhovoru to, co slyšeli jinde a nedovedou se s tím sami vypořádat. Často to neuvádějí ve formě otázky, nýbrž útoku: Bůh - kdo to vůbec je? Modlitba - jaký je z ní vlastně užitek? Nebyla by rozumnější práce nebo něco jiného? Nebo dokonce: Dosud jste se mnou jenom manipulovali a já chci teď mít svobodu.

Že zde nezmůže nic ani dokazování, ani zákaz nebo dokonce hádka, to je jasné. Zde platí: Být bdělý, a sice s láskou bdít nad tím, co se odehrává v dospívajících dětech. Abychom to poznali, je dobré vědět něco o důvodech, které mohou vést k takovému ztroskotání víry.

(Pokračování v příštím čísle)

Z myšlenek ct. Martina Středy

** Nesluší se, aby si opravdový muž ušlechtilého ducha stěžoval na nějaké obtížné práce nebo že jich má příliš mnoho.*

Malý slovník “Nového věku”

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí Nový věk (“New Age”), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

Buddhismus

Orientální světové náboženství založené na učení Buddhy, což znamená probuzený, osvícený, je to čestný titul prince Sidharty Gautamy (asi 560-480 př. K.). V meditaci se mu údajně dostalo osvícení a poznal, co je to */karma a znovuzrození (*/reinkarnace). Vysvobození od zákona narození a smrti nachází v nirváně, tj. stav mimo narození a smrt. Buddha není spasitel, nýbrž vzor a učitel. Shromáždil kolem sebe mnichy a mnišky, kteří jsou nemajetní, nevstupují do manželství, straní se světa a věnují se meditaci. Následovníci věří, že se Buddha znovu vtěluje do nesčetných bódhisattvů. Buddhismus nezná žádného Boha, odmítá dělení společnosti na třídy a kasty, nemá žádné kněze. Mniši žijí v kláštorech a výsledky jejich meditací jsou pro laiky mimo kláštery zformulovány jednak jako “mahajana” (velký vůz), jednak jako “hinajana” (malý vůz). K nirváně jakožto vysvobození od žízně po životě, která je zdrojem utrpení, se musí dopracovat každý sám pomocí tzv. “osmeré cesty”. V současnosti má bdd. několik škol (např. zen, jodo). V letech 1945-46 se v Rangonu konal 6. koncil budd. za účasti 2 500 mnichů. Jednalo se mimo jiné o pořízení anglických překladů pro západní misi, povinném studiu křesťanství a zapojení sdělovacích prostředků. Na Západ pronikl buddhismus především díky */teosofům. K jeho propagaci přispěl již dříve A. Schopenhauer. V USA přednášel buddhista D. T. Suzuki na columbijské univerzitě a silně ovlivnil americké psychology a psychiatry. Současným propagátorem v Evropě je především Němec Lama Anagarika Govinda (vl. jménem L. E. Hoffman), který založil řád AMM (Arija Maitreia Mandala). Z bdd. vychází řada novodobých sekt, mezi jinými také */scientology a */rajnehimismus. Živnou půdu našel bdd. v */New Age (K. Wilber, F. Capra), které si z něho převzalo především tyto vybrané principy: náboženství bez Boha a bez dogmat založené na zážitku a zkušenosti, antropocentrická orientace (nikoliv Bůh, ale člověk) a eticko-morální autonomie (neexistuje obecně platný mravní zákon), což pro New Age představuje výhodnou a pro mnohé přitažlivou */alternativu proti křesťanství.

Před třemi roky

Velehradská bazilika byla 8. září 1991 na svátek narození Panny Marie zaplněna věřícími ve večeradle vedeném P. Gobbiem. Vnitřním hlasem se mu dostalo tohoto poselství:

Věnc slovenských národů.

“Dnes jsem tě chtěla mít zde, abys oslavil den mého narození večeřadlem, které vedeš v této významné svatyni; zde jsem uctívána zároveň s památkou dvou velkých slovanských apoštolů, sv. Cyrila a sv. Metoděje.

Setkáváš se s tolika kněžími a věřícími, kteří přišli také zdaleka, abyste tento den strávili v ustavičné modlitbě s nebeskou Matkou a abyste společně obnovili své zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci.

Jako synovský dar mi kolem kolébky, kde jsem položena, přines věnec slovanských národů. Jím ozdob a vůní lásky a důvěry naplň tento den mých narozenin.

Z této vážené svatyně dnes žehnám vám, slovanské národy, které mimořádně miluji a chráním, zvláště v této době, kdy jsem vám byla blízko.

Stále jsem byla s vámi v dlouhých letech vašeho tvrdého a krvavého otroctví.

Rudý Drak uplatňoval nad vámi všechnu svou moc a své kruté panství poznamenával všude slzami a krví.

Já jsem však obdržela od Pána velkou milost vašeho osvobození.

Stále jsem byla s vámi v rozhodujících chvílích, kdy komunismus od vás odešel provždy poražený a osobně jsem intervenovala, aby se tento přechod uskutečnil bez bratrovražedných zápasů, bez prolévání krve a bez dalších destrukcí.

Nyní obzvlášť jsem s vámi, abych vám pomáhala kráčet cestou pravé svobody ve věrném plnění křestního slibu, v každodenním úsilí o následování Ježíše na cestě Boží milosti, lásky, čistoty, společenství a bratrství.

Provždy jsou uzavřeny rány minulosti; otevřte se novým časům, které vás čekají.

Celá Evropa se musí stát jedinou velkou rodinou, věrnou Kristu a jeho církvi, v úsilí o obrácení a návrat k Pánu, abyste mohli porazit nejnebezpečnějšího nepřítele, kterým je praktický ateismus, požitkářství, nečistota a bezbožnost.

Jako vaši velcí učitelé a patroni vám přinesli první evangelizaci, tak vy všichni, moji přemilí a děti mně zasvěčené, jste nyní voláni, abyste byli apoštoly této druhé evangelizace.

Buďte v pokoji, v radosti; žijte v důvěře a velké naději.

Já jsem stále s vámi.

Odsud spolu se svatými Cyrilem a Metodějem žehnám dnes všem slovanským národům a této nové Evropě, zcela obnovené, kterou každý den formuji v nebeské zahradě mého Neposkvrněného Srdce.”